

**Sodobna
slovenska
dramatika**

Tjaša Mislej

Naše skladišče

Nagrada Slavka Gruma 2020

OSEBE

Štiri delavke v skladišču hipermarketa:

EVELIN, 27 let

MARIA, 27 let

SUZI, 35 let

VERA, 58 let

POSLOVODKINJA GREBOVIČ, 49 let

IZGUBLJENI KUPEC

BIGI, novi šofer dobavnega vozila in skladiščnik

DIREKTOR

NOVINAR

Svinja o koruzi

Evelin sama v skladišču hipermarketa.

EVELIN: O, dragi moji, kako sem vesela, da ste prišli! I love you. Ich liebe dich. Zapela bom eno pesem, ki govori o ljubezni. Tisti stari, trdovratni ljubezni, ki je ne moreš pozabiti, če se še tako trudiš ... O ljubezni, ki se zažre v vse celice tvojega telesa. (*Zapoje.*) "Takrat, ko so zvezde sijale za naju in ti si me objel ..."

Iz oblačilnice se zadere Suzi.

SUZI: Evelin!

EVELIN: Kaj?!

SUZI: Obljubila si, da ne boš!

EVELIN (*poje*): "V tvojem objemu bila sem srečna, srečna, srečna ..."

Suzi pride iz oblačilnice.

SUZI: Rekla si, da ne boš več te pesmi! Veš, da me spominja na njega.

EVELIN: Ja, in?

SUZI: Obljubila si!

EVELIN: Ne cmeri se. Bod srečna, da je šel. (*Poje.*) "Govoril si zaljubljene besede ..."

SUZI: Nehaj, nehaj!

EVELIN (*poje*): "Prevaral si srce, moje naivno srce ..."

SUZI: A si lahko tih?!

EVELIN: Haha, sori, saj ne bom več!

Iz oblačilnice pride Vera. Za njo počasi poklapano stopa Maria. Vera vrže Evelin in Suzi vsaki eno haljo.

VERA: Kaj se spet gresta? Halje gor in tišina obe. Da vaju ne slišim.

Evelin in Suzi si nejevoljno oblečeta halji. Potem vse štiri delavke vlačijo škatle z robo gor in dol, vozijo sem in tja ogromne poličnike na kolesih ter zlagajo gor in dol konzerve različnih velikosti. Evelin neha zlagati.

VERA: Kaj je?

EVELIN: Jaz moram nekaj povedat.

VERA: Aja?

SUZI: Zakaj moraš vedno ti začeti govorit ...

EVELIN: Ker sem se prva javila. Jaz sem Evelin. Evelin mi je ime in sem pevka. (*Vera se zareži.*) Ja, pevka sem, a prav? Zraven tega sem tudi plesalka in lahko sem tudi igralka, če hočem. (*Vera se še bolj reži.*) Ja, v redu! Trenutno delam v skladišču! Ampak samo začasno, dokler ne najdem boljšega!

VERA: Kar sanjej, punči. Ampak veste, kako gre ... *Sanja svinja kukuruz!* Haha.

EVELIN: Nesramnice. Ne pustijo mi, da povem ... Ja, okej. Delam v skladišču trgovine. In to ni kar ena navadna trgovina. To je ogromna trgovina. Res huge trgovina!

SUZI: Ogromna!

EVELIN: Ne prekinjaj. Kje sem bila? Ta trgovina je tako ogromna, da v enem tednu ne moreš prit peš z enega konca na drugega. Tako je velika, da moraš ob vhodu kupiti zemljevid, sicer ne najdeš več poti ven.

SUZI: Supermegatrgovina!

EVELIN: Tako je ogromna, da ženske v njej rojevajo otroke, medtem ko čakajo na kruh, moški si morajo na novo obriti brade, starci se poslavljajo in odhajajo na oni svet ...

SUZI: Ne, tista boljša beseda ... Kako že gre? Tista beseda ...

MARIA: Hipermegamarket?

SUZI: To, ja!

EVELIN: Sem Evelin in delam v skladišču. Ampak ne bom več dolgo. Ne bom se zataknila tukaj kot nekatere, a ne?

VERA: Si končala? Začni zlagat, konzerve se ne bodo same zložile gor.

SUZI: Petdeset škatel rdečega fižola za zložiti!

MARIA: Država uvoza: Čile.

SUZI: Ta fižol je videl več sveta kot jaz.

EVELIN: Vsaka peška je vidla več sveta kot ti.

SUZI: Ko bom odprla svojo cvetličarno, bom pa hodila na razstave cvetja.

VERA: Boš, boš. Seveda boš. To je Suzi in že osem let dela v skladišču trgovine.

EVELIN, MARIA, SUZI: Hipermegamarketa!

EVELIN: Suzi špara denar za cvetličarno. Sovražim vrt in zemljo in polže.

VERA: Jaz sem Vera. Samo še par let do penzije, pa moram premetavat te prekleto škatle. Križ me bo fental!

SUZI: Na komisiji so ji zavrnil prošnjo za invalidsko.

EVELIN: Saj ji nič ni.

VERA: Pritožila se bom. Celo življenje plačujem zavarovanje, zdaj se pa na stara leta matram s temi škatlami ...

EVELIN: Eh, stara je najbolj živahna. In najbolj glasna.

VERA: A bejž.

MARIA: Vsak dan enako. Zlaganje, pakiranje, deklariranje. Odpiramo, režemo, premetavamo škatle gor in dol, gor in dol, gooor in doool. Nikoli konca. Ko že misliš, da je vse zloženo, ko si že skoraj oddahneš – bam! Ti že vozijo nove in nove in nove škatle.

EVELIN: Tale tukaj je pa ta fina! No, kar sama povej.

MARIA: Kaj naj povem? Da v resnici nimam pojma, kdo sem, kaj hočem in kaj bom delala čez pet let?

VERA: Isto kot zdaj boš delala, dragica. Kaj pa misliš. Maria je študentka.

EVELIN: O, ne. Je že diplomirala.

SUZI: Visoko študirana ... Kako že? Magistra književnosti in literature?

EVELIN: Koza! Primerjalne književnosti in literarne teorije!

SUZI: Oprost.

MARIA: Želim si pisat. Rada bi pisala.

SUZI: Pisateljica! Kako nobel se to sliši.

EVELIN: Jaz ne rabim nobenga faksa, da delam tu. Ne rabim diplome, da znam gnile paradajze ven zbrat. Pa na vsak artikel eno nalepko stisnit – plok, plok, plok! Pa kimat šefici, ko nam pride težit.

MARIA: Hočem pisat. Moram pisat. Rada bi pisala o ljudeh, ki živijo posebna življenja.

VERA: Zarad mene lahko cel inventar popišeš. Grba bo vesela.

SUZI: Evelin se zna super prilizovat šefici.

EVELIN: Fouš si mi. Obljubila mi je napredovanje!

VERA: Napredovanje?! Jaz sem bila tukaj, ko je ona še čigumije Čunga lunga s sošolkami kradla. Jaz sem vodja izmene. Kakšno napredovanje ti je obljubila?

EVELIN: Ne skrbi, stara. Kmalu me ne bo več v tej luknji. Ne mislim se tukaj postarat in postat del inventarja! Hvala lepa.

SUZI: Regal ali čitalec kode?

MARIA: To bi lahko bila kratka zgodba: *Kako sem postala čitalec kode.*

VERA: Kaj če bi ve manj čvekale in več delale, a?! Tišina pa delat!

EVELIN: Stara je spet nataknjena.

SUZI: Danes bo spet dolga.

Delavke zlagajo robo. V skladišče pride kupec.

KUPEC: Se opravičujem ...

EVELIN: Kaj bi tale spet rad ...

KUPEC: Pardon, pardon ...

SUZI: Kolikokrat vam moramo povedat?

KUPEC: Samo nekaj bi vprašal.

EVELIN: Ne zdaj, ne tukaj, ne nas.

VERA: Ta gospod sploh ne dela v skladišču.

SUZI: Gospod, vi ne delate tukaj.

VERA: Kdaj pa kdaj pride noter. Po pomoti.

EVELIN: Nezaposlenim vstop prepovedan!

KUPEC: Vem, vem. Saj razumem. Samo eno vprašanje, prosim.

SUZI: Gospod, ne morete bit tu.

KUPEC: Nekaj iščem že cel dan. A lahko vprašam, kje imate ...

EVELIN: Ne, ne morete!

VERA: Ne moremo vam pomagat.

KUPEC: ... kje imate ta nov grški jogurt z okusom japonskih mandarin ...

EVELIN: Na svidenje!

KUPEC: ... z marmelado iz švedskih godži jagod ...

SUZI: Ne vemo. Pejte vprašat prodajalce.

KUPEC: ... s semeni španskega sezama iz Andaluzije? Nobenega prodajalca ni nikjer! Nobenega! Čisto sam sem, izgubljen!

Vera, Suzi in Evelin kupca potiskajo ven.

VERA: No, pejte, pejte.

KUPEC: Vi ne veste, kako je to. Ko se zjutraj zbudiš in imaš en tak močan občutek, da bi moral nekaj opraviti. Da imaš za ta dan določene nujne, neodložljive obveznosti, ampak se ne moreš spomnit, kakšne. V telesu čutiš en tak preplah, en tak alarm, ki te stalno opozarja, da ne boš zamudil, da ne boš zafrknil situacije, ti pa ne veš, kaj je tisto, kar je tko jebeno pomembno?! Kaj je tisto, kar bi moral nujno narediti čim prej, da bo to življenje imelo sploh kak smisel!

VERA: Obrnite se na informacije. Hvala lepa.

SUZI: Vse bo v redu, gospod. Pri nas dobite vse, kar si želite, kar bi si lahko želeli in kar bi bilo boljše, da si ne bi.

EVELIN: Visoka kakovost po ugodnih cenah in vse ostalo, kar lepo zveni.

VERA: Ker nam je mar!

Potisnejo kupca skozi vrata.

EVELIN: Mater je bil težak. Najbrž požre preveč jogurta.

SUZI: Hvala bogu, da smo se ga rešile.

VERA: Zdaj bi že kar vsaka stranka po skladišču stikala. To pa ne, dokler sem jaz vodja izmene!

EVELIN: Ne bo več dolgo ona vodja. Dobila bom napredovanje.

MARIA: *Zaradi višine je ponoči spet sanjala nore sanje. Težko je spati na 5000 metrih. Močan veter se je celo noč zaganjal v šotor. Popila je čaj in pojedla kuhano jajce. Ni vedela, kdaj in kje bo na vrsti naslednji obrok. Ko je odrinila iz baznega tabora, se je na nebu svetlikalo na tisoče zvezd.*

VERA: Maria?

MARIA: *Razpihalo je oblake prejšnjega večera. Bila je jasna noč. V daljavi je lahko videla vrh, ki se je ponosno dvigal proti zvezdam.*

VERA: Maria?! A si slučajno že vse zložila?

MARIA: Kaj? Ne še.

VERA (*poda ji škatlo*): Potem pa zlagej! Kaj se tale predstavlja ... Sanjarile bi in meglo mešale, kdo bo pa pošteno delal?!

MARIA: Se opravičujem.

Delavke zlagajo izdelke.

EVELIN: Čakte. A ne bi moral že zvonit zvonec za malco?

SUZI: Ja, ura je cajt.

VERA: Takoj bi rade malco. Ko sem jaz začela s službo, ni blo nobene malce. Zjutraj sem se nabasala z močnikom za cel dan.

EVELIN: Zakaj še ni zvonca?

SUZI: Kje je zvonec?!

EVELIN: Hočemo zvonec!

SUZI: Zvonec!

VERA: Tišina!

Zazvoni zvonec za malico.

Odmor za malico in velika novica

MARIA: Zazvonil je zvonec in vsega bo enkrat konec.

SUZI: Končno!

MARIA: Super. Pravica do malice nas bo pomirila in odvrnila od razmišljanja o naših bednih eksistencah. Pa dober tek.

EVELIN: Malica, babe! To!

SUZI: Čikpavza!

Vera odvijte sendvič. Suzi prižge cigareto. Evelin odvijte čokolado Snickers. Maria zapisuje v zvezek in grizlja jabolko.

VERA: Ej! A si plačala jabuk?

MARIA: Halo? Itak da sem ga.

VERA: Sam prašam.

EVELIN: Stara vedno je sendvič. Isti sendvič. Že trideset let.

VERA: Kaj pa ti veš? Takrat si bla še v vrtcu.

EVELIN: Poli salama, majoneza, kumarice. A je res? Pa žemlja od včeraj.

VERA: Moja stvar!

SUZI: Jih dobimo znižane. Dober tek, Veri. Prvošč si.

VERA: A ti nauš jedla?

SUZI: Ne zdaj.

EVELIN: Suza! A si že? Daj, greva se.

SUZI: Čik bi pokadila.

EVELIN: Itak ne smemo zares kadit. Prid.

SUZI: Ne, no. Ne da se mi.

EVELIN: Vrži to sranje nekam. Daj, greva se. Pliz, pliz, Suzi!

MARIA: Ženska nima nobenga miru.

EVELIN: Pliiiiiz, Suza!

SUZI: Prav, no! Kaj bi rada?

EVELIN: Greva se isto kot prej.

SUZI: A talk show?

EVELIN: Ja, no. To je dbest. Ti začneš.

SUZI: Jaz? Kako pa?

VERA: Uboga Suzi. Kot običajno ne ve, kaj bi.

EVELIN: Saj znaš.

SUZI: Ne vem ...

EVELIN: Začni, začni, začni!

SUZI: Okej, no. Usediva se semle. Kako se že reče? Spoštovana publika, dragi gledalci ... V čast mi je, da je danes z nami posebna gostja. V redu?

EVELIN: Daj naprej!

SUZI: ... danes je tukaj ... ena zelo slavna oseba. Zelo, zelo slavna.

EVELIN: Ja, hvala, hvala.

SUZI: Hvala, da ste prišli k nam. Res hvala. Hvala, da –

EVELIN: Naprej, no! Povej ljudem, kdo sem.

SUZI: Saj res ... Ona je ... Vi ste ... Zelo znana – pevka?

EVELIN: Ne!

SUZI: Igralka!?

EVELIN: Tako, tako. Zdaj pa me nekaj vprašaj.

SUZI: Okej, okej ... Em ...

EVELIN: Vprašaj nekaj, da bo ljudi ganilo, a veš. Nekaj, da se ti jaz odprem.

SUZI: Em ... Ne vem, kaj bi vprašala. Čudno se mi zdi vse tole. Oprostite.

EVELIN: A moraš vse pokvarit?

VERA: Punce, malica bo fertik vsak čas ...

EVELIN: Ne, ni še konec! Gremo se kaj drugega! Vera, kaj smo gledale včeraj?

VERA: Imele smo kazensko zaradi – saj veš koga (*Pokaže na Mario.*)

EVELIN: Saj res, pizda! Brez televizije smo bile cel jebeni večer.

MARIA: Ni bila moja krivda.

VERA: Bla, bla, bla.

EVELIN: No, kaj smo pa gledale predvčerajšnjim?

SUZI: Jaz vem, pa ti ne povem.

EVELIN: A zdaj boš pa užaljena? Kot da se ne spomnim. En trapast romantičen film je bil. "Na svetu smo zato, da najdemo svojo drugo polovico, sorodno dušo, ki nam je bila usojena!" Vidla sem te, da si se cmerila zraven.

SUZI: Utihni!

MARIA: *Med vzponom so bile njene misli ves čas svinčeno pritrjene na goro. Ko je stala na vrhu osemtisočaka in kot ženska dosegla rekordno višino, se je tudi sama za hip počutila kot del nesmrtné lepote vršaca, kot nekaj dovršenega in popolnega. Ženski rekord ji ni bil dovolj, kmalu je začela sanjati o tem, da bi se povzpela višje, najvišje od vseh ljudi na svetu. Višave so jo pomirjale. Dajale so ji občutek nedotakljivosti, neranljivosti, kot bi izpila čašo nesmrtnosti.*

EVELIN: Naša Maria rada razlaga o stvareh, ki jih sama ni nikoli doživela, ki jih v bistvu sploh ne pozna in ki v resnici nikogar prav ne zanimajo.

MARIA: Ignoriram.

VERA: Pusti jo.

EVELIN: Se pardoniram. A ni škoda časa?

VERA: To se strinjam. Lahko bi ga na primer porabila za pospravljanje.

SUZI: Ne razumeta. Ona piše pomembno knjigo o pomembnih ženskah.

EVELIN: Kot da nismo že stokrat slišale. O ženskah junakinjah. To je zdaj moderno.

MARIA: Kaj pa ti veš!? Prižgi si televizijo!

VERA: Televizija je na vrsti zvečer, ko vse opravimo. Če vse opravimo.

EVELIN: Po tuširanju. Najprej v vrsto za tuš, potem pa televizija!

SUZI: Danes sem jaz prva za tuš.

EVELIN: A nisem jaz danes?

SUZI: Ne, jaz sem! Poglej, zapisano je. (*Pokaže na stolpce na steni.*)

EVELIN: Prav. Jaz sem pa prva na vrsti za daljinca. Poglej tja. (*Pokaže na drug stolpec na steni.*) Danes so *Talenti*. Ne bom se tuširala, da ne zamudim.

VERA: Packa mala!

EVELIN: Kaj se gremo, no?!

SUZI: Kaj pa top model?

EVELIN: Top model? Kako bomo tekmovala za top model v teh ogabnih delavskih haljah in poceni plastičnih coklih?! A me ti zajebavaš?

VERA: Kakšna grobijanka!

SUZI: Ne, Evelin. Oprost, mislila sem ...

EVELIN: Ja, ja ... Nič nisi mislila, to je.

VERA: Taka luštna punca, pa tako groba. Včasih so ble punce drugačne.

EVELIN: Chillax, stara.

V skladišče pride poslovodkinja, gospa Grebovič.

EVELIN: Khm, Greba.

SUZI: Greba.

MARIA: Greba.

VERA: Dober dan, gospa Grebovič. Kako gre v pisarni?

GREBOVIČ: Sploh ne sprašuj, katastrofa. Cel dan imam telefone pa mejle pa pritožbe, reklamacije, priporočila, nova pravila, zamude pri dobavi, opozorila, grožnje ...

VERA: Mhm, mhm.

GREBOVIČ: Kaj pa ve – a spet jeste?

VERA: Čas malice je. Punce bojo takoj gotove.

GREBOVIČ: A je dons že prišla roba?

VERA: Ne še.

GREBOVIČ: Ko pripeljejo, morate vse zložiti na regale. Še danes. Nobenih kupov ne sme biti nikjer. Dobro me poslušajte. Jutri pride k nam gospod direktor.

VERA: Aha.

GREBOVIČ: Gospod direktor.

SUZI: Gospod direktor!?

GREBOVIČ: Zelo pomembna oseba. Direktor cele regije.

EVELIN: Kakšna čast. Posebej se bomo potrudile, a je tko, punce?

GREBOVIČ: Pregledal bo celo poslovalnico, če je vse v redu. Tudi skladišče. A sem vam že povedala, da je to direktor cele naše regije? Nad njim so sam še lastniki v Nemčiji. Moramo ga impresionirati. Upam, da je to jasno.

VERA: Aha, aha.

EVELIN: Jasno ko beli dan. Vsekakor.

GREBOVIČ: Poglejte, kakšno mate. Kaj je to? Zakaj je vse nametano?! Vera, ti boš odgovorna. Če bi rada ostala vodja izmene ... Do večera mora biti vse tip top zloženo!

VERA: In tud bo!

EVELIN: Brez vprašanja.

GREBOVIČ: Boljše za vas. Dobila sem jasna navodila, da bo treba optimizirati proces dela in zmanjšati stroške obratovanja.

EVELIN: A res? Super!

GREBOVIČ: To pomen, da bojo odpuščali! Preveč vas je. Premal smo učinkoviti.

EVELIN: Aja.

GREBOVIČ: Potrudite se v vaše dobro. Pridem pogledat, kako boste popravile. In to kmalu.

EVELIN: Seveda, vedno smo vas vesele ...

Poslovodkinja Grebovič odide.

EVELIN (*pljune za njo*): Pfuj! Prasica zoprna.

SUZI: A ste slišale to? Odpuščali bodo. Zihher bodo mene, zihher mene. O fak, o fak!

VERA: Suza, pomir se.

EVELIN: Pujsa Greba vedno to reče. Vsak mesec isto sranje.

MARIA: Klasika. Grozijo nam, da bi bile v strahu. To je njihova taktika. Hočejo, da smo prestrašene. Ne se jim pustit, punce.

EVELIN: Ona je pa vedno najbolj pametna. Zakaj nam moraš pametovat, a?

MARIA: Tud to jim je v interesu, da se skregamo med sabo.

Zazvoni zvonec za konec malice.

VERA: Konec špasa. Ajmo delat! Ne gremo spat, dokler ne zrihtamo vsega.

SUZI: Brez dela ni jela.

VERA: Kdor ne dela, naj ne jé! Še naš minister pravi tako.

EVELIN: Mater, nikol ne bomo končale. Zamudila bom *Talente*.

MARIA: Eh, moje sodelavke so včasih tko ...

Delavke zlagajo izdelke, lepijo nalepke, pospravljajo po skladišču.

Pride roba

Delavke zlagajo in pospravljajo po skladišču.

SUZI: Veri, kaj boš kuhala v nedeljo, če boš frej?

VERA: Odvisno, ali bo staremu pasal riž ali krompir. Moj stari je občutljiv, sej veš.

SUZI: Ja.

EVELIN: Mhm. Ja, ja.

SUZI: Jaz študiram, da bi delala filane paprike. Jih mammo ravno v akciji.

VERA: Zdaj ni sezona. Niso dobre zdaj.

SUZI: V akciji so.

EVELIN: Ne že spet.

VERA: Napravi rajši segedin. Zelje mammo tud v akciji. Ti jaz povem, kako je treba segedin. Najprej popražiš čebulco, potem vržeš noter še malo drobno nasekljanega korenčka, ampak pazi, mora bit res na drobno ...

EVELIN: Vedno govorita o hrani. Kaj bojo v nedeljo kuhali, kaj bojo žrli in kdaj bojo šli srat ... Kaj nas briga!

SUZI: Oprost, Evelin.

MARIA: Mene pa to spominja na eno predstavo. Sedem kuharic je bilo. Cel čas so lupile krompir. Nič drugega.

VERA: Veš, kaj?! Pa ne poslušat, če te moti!

EVELIN: Kako pa naj to naredim? Kako naj vaju ne slišim – tukej notri?

VERA: Tvoja stvar, lubica.

MARIA: Teoretično človek lahko izklopi določena čutila, če trenira. Če bi vsak dan trenirala, bi znala moteče zvoke nevtralizirat. Tko delam jaz.

EVELIN: Evo, spet.

MARIA: Res. Dražljaje iz okolja bi lahko sprejemala selektivno. A te naučim?

EVELIN: Spet nam pametuje.

MARIA: Nič ne pametujem.

SUZI: Ne se kregat, punce.

EVELIN: Vera?! Povej ji, naj neha.

VERA: Vse tri bodte tih! Škatle stojijo, ve pa fantazirate v božjo mater. Mudi se nam, če hočemo imet še kaj od televizije. Direktor pride jutri. A niste slišale? Direktor cele naše regije!

SUZI: Ja, Vera.

EVELIN: Baje bi moral prit že prejšnji mesec in še prejšnji tud. Pa ga še nikol ni blo. Kje pa ima cajt za te reči? Mora na draga kosilca in večerje hodit z drugimi direktorji.

MARIA: Gospôda ima veliko, a dovolj nikoli.

EVELIN: Težka so pota gospodova. Amen!

VERA: Pa kaj! Jutri pa baje čist zares pride.

SUZI: Pa toliko robe ... Mogoče bodo pa enkrat vse pokupil. A si predstavljate? Prideš v štacuno in vse prazno. Nič.

EVELIN: Ne bit glupa. Nikol ne bodo mogli vsega pokupit!

MARIA: Lepo bi bilo. Mirno. Tiha bela prazna hala. Res lepo.

VERA: Neumnosti govorite. Trgovine so bile prazne, ko je bila vojna.

EVELIN: Roba bo vedno tukej. Pa če se vse štiri na trepalnice vržemo.

VERA: A ne bi manj čivkale in več delale? Hočem gledat svojo nadaljevan-ko zvečer. Vi ne veste, kako je lepa! Na morju se dogaja. Nekje dol, Turčija ali Grčija, kaj jaz vem. Rada gledam vile ob morju in lepe ladje in palme in restavracije in ...

SUZI: Oh, in sončne zahode na morju! Ne pozabi na sončne zahode!

VERA: Ja! Sončne zahode na morju tako rada gledam! Nikol nisem hodila na morje. Stari ne mara potovat. Pravi, da tam ni nič. Samo vročina in kamni.

EVELIN: Zdaj pa lahko kam greš, ko si sama.

SUZI: Evelin! Pusti jo.

VERA: Kaj si rekla?

EVELIN: Nič, pozabi.

VERA: Kje pa morem kam it? Še jajca si ne zna skuhat, revež.

SUZI: Postrežba mu paše, veš da.

EVELIN: Mu je pasala.

SUZI: Pššt!

VERA: Saj bom kam šla, ko stari ne bo več tko bolan.

EVELIN: Vera je že nekaj let vdova. Mož ji je umrl za rakom. Ampak ona še vedno govori o njem, kot da je živ. Jaz tega ne razumem.

SUZI: Pusti jo, no.

EVELIN: Živcira me.

VERA: Veste, punce. Včasih sem pa hodila dosti v tujino. Vsak mesec v Trst po stvari.

MARIA: Švercanje robe ne šteje kot potovanje, Vera.

VERA: Tišina in zlagejte! Stoječa voda se usmradi!

Delavke se zatopijo v delo. Čez nekaj časa v skladišče pride Bigi, novi šofer dobavnega vozila in skladiščni delavec.

BIGI: Emm ... Pardon. Samo malo. (*Ni odziva.*) Se opravičujem, a lahko mal zmotim?

SUZI: Probej, hihi.

VERA: Kaj bi rad?

EVELIN: Zmotil bi nas rad, saj je rekel.

BIGI: A je to skladišče?

SUZI: Hihi.

EVELIN: A ne vidiš, da mam polne roke?

VERA: Kaj je, fant?

BIGI (*pokaže dolg seznam*): Za podpisat rabim tole. Katera mi bo podpisala?

EVELIN: O, jebemti, roba!

SUZI: Roba, punce!

EVELIN: Roba, roba, roba!

MARIA: Pa smo spet tam. Vedno isto. Vse pospravimo in spet nova roba. Pospraviš, nafiláš, prodaš, pospraviš, nafiláš, prodaš ... In tako v neskončnost.

VERA: A robo si pripeljal? Pa tko povej. Ja, kje pa je tisti prejšnji? Kaj je že bil – Domen? Davor? Nekaj na D ...

EVELIN: Denis je bil! Moj Denis! Kje je?

SUZI: Tvoj Denis?!

BIGI: Kdo?

EVELIN: Denis, moj Denis! Na njegovem mestu si!

BIGI: Ne vem. Samo tole rabim za podpisat ...

SUZI: Ne morem verjet. Kam je šel Denis? Vse gre v maloro.

BIGI: Samo en podpis rabim. A lahko ...

SUZI: Mogoče je pa zbolel. Kaj, če so se regali podrli na njega?! Mogoče leži v kakšni bolnici. Ali pa mogoče ... v krsti!

EVELIN: A moraš?

VERA: Kot po tekočem traku se menjajo. Reveži, noben ne zdrži. Niso tako žilavi kot me.

EVELIN: Ej, kako ti je ime?

BIGI: Benjamin. Kličejo me pa Bigi.

EVELIN: Bigi? A ni boljše Beno? Jaz te bom klicala Beno.

SUZI: A ti nadomeščaš Denisa?

BIGI: Kdo je to?

EVELIN: Beno, a si tuki redno al začasno?

BIGI: Em ... Ne vem točen.

EVELIN: A si slučajno prek agencije? Upam, da ne. To je najbolj bedno. Agencijski vedno ta prvi najebejo.

BIGI: Ne, na napotnico delam. Prek študenta.

VERA: A študiraš?

BIGI: Ne, ne jaz. Od frenda je.

VERA: Pravilno. Če bi jaz imela sina, tud ne bi šel na faks. Kaj ti bo danes diploma? No, če bi jaz imela sina in bi po vsej sili hotel na faks, bi šel gotovo za odvetnika. To se danes splača. Ali pa za zdravnika!

BIGI: Podpis rabim.

VERA: Kako si priden! Če bi jaz imela sina, bi bil tudi tako priden kot ti. Stari si je vedno želel sina. Južne korenine ima in veš, kako je tam dol s temi sinovi. Pa mi ni ratalo, bog me nima rad. Strah me je bilo, ko sem rojevala. Strah me je bilo vprašat za spol. In so rekli Čestitke gospa, deklica je! Se mi je kar stemnilo. In potem staremu to povedat ... To mi je bilo pa težje kot mamo pokopat. Po telefonu sem mu povedala. In je bil stari čisto tiho. Tiho je bil in odložil. Ko sem prišla domov iz bolnice, sem pa videla, da je s pestjo naredil luknjo v steno zraven telefona. Pa nismo dali popraviti. Še zdaj se vidi. Da me je vsak dan opominjalo. Po tistem tudi zanosila nisem več. Ja, tako je bilo. Hčerko imam namesto sina. Pa se je že zdavnaj odselila. Daleč od doma in redko pride na obisk.

EVELIN: Le zakaj?!

VERA: Ni mi lahko, fant. Ni mi lahko.

BIGI: Niste vi krivi, da niste rodil fanta. Pa tud otrok ni kriv.

VERA: Kdo pa je potem kriv, da je tako? Povej, fant.

SUZI: Benjamin mu je ime.

BIGI: Bigi me kličejo. Robo sem vam pripeljal. Dons sem prvi dan na šihu. Šofer dostavnega poltovornjaka. Še uniformo sem dobil. Mi smo familija šoferjev. Moj foter je šofer tovnjaka, moj dedek je bil šofer avtobusa. Vozil je avtobus po celi bivši Jugi. Še pred njim je imel moj praded prvi od vseh traktor na vasi. Vsem ga je posojal za denar al pa za vino. Jaz sem tud najprej začel s tovnjakom, tko kot moj foter. Nekaj časa je šlo, pol so me pa razporedil na mednarodni tovor, dolge proge. Vozil sem v Španijo. Tri do pet dni v eno

smer, odvisno od trase. Pa nakladanje, razkladanje. Pa vročina. Pa nadležne kurbe na parkiriščih. To so kar trkale na šipe in se drle: *Blow job – twenty!* Pa tiste nedelje, ko nismo smeli vozit. Cel dan smo bli na počivališču. Nisi mel kej počet, razen popivat. Ni se mi več dalo. Najhujši so bili pa tuši za tovornjakarje ob cesti. Častna, da me je enkrat eden hotel od zadej ... Na silo. Sej veste kaj. Po tistem sem dal odpoved. Nikol več ne grem nazaj v tovornjak, če mi foter še tolik teži. Ne grem nazaj.

SUZI: Kje pa. Nisi ti za tovornjak.

VERA: Ubogi, fant. Če bi bil moj sin, ti sploh ne bi blo treba delat. Jaz bi ti kuhala vsak dan, jaz bi skrbela zate, jaz bi ...

EVELIN: Super. Če prav štekam, nisi gej. Boš ti zdaj moj tip namesto Denisa?

VERA: Tamala!

SUZI: Denis sploh ni bil tvoj!

EVELIN: Kaj pa ti veš? A si bla zraven?

SUZI: Prestar je bil zate.

EVELIN: Ni važno. Vsi so isti in na koncu vsi hočejo isto! A je tko?

BIGI: Ej, ni treba posploševat.

SUZI: Denis je bil ... tak pravi moški. Močne roke je imel in mal je govoril.

EVELIN: Pa velik preklinjal.

MARIA: V resnici je bil eno navadno šovinistično prase. Super, da ga ni več. Ne vem, kako je lahko tak kreten kakšni ženski všeč.

EVELIN: Priznaj, da te je rajcal. Če bi te zgrabil s tistimi močnimi rokami, bi bila v trenutku cela mokra, priznaj!

VERA: Tamala, kako se pa ti obnašaš!

MARIA: Moje sodelavke so pač ... No, sej vidte.

EVELIN (*Bigiju*): Tud ti si kar dober. Malo manjši od Denisa, ampak ni panike. Upam, da nisi sramežljiv. Če greva za tiste škatle, bo v redu?

VERA: Packa mala, gremo robo štet! Alo!

EVELIN: Slišiš, kako so nesramne? Kaj moram jaz prenašat ...

BIGI: Se opravičujem, mal se mi mudi.

EVELIN: A ti je Suza bolj všeč? A maš rad milfice? Ona bi te takoj vzela. Je že fejest obupana. Dva froca ima doma. Odkar ji je bivši zbežal z drugo, je ostala sama, reva.

BIGI: Moje sožalje, gospa.

SUZI: Gospa?

EVELIN: Saj ni umrl. Na srečo ali na žalost. V resnici je bila sama sreča božja, da je pobegnil. Velik je pil, v gostilno smuk, domov pa slalom. In težko roko je imel.

SUZI: Ja, vem. Ni bil popoln, ampak ...

EVELIN: Daleč od tega.

SUZI: Ampak moj je bil! Moj, samo moj.

EVELIN: No, ja. Dokler ni pobegnil z neko natakario.

SUZI: Nehaj že o tem!

MARIA: Oprostite, moje sodelavke so včasih ...

EVELIN: No, kaj?

MARIA: Eh, nič. Pozabi.

EVELIN: No, kaj smo? A bi že enkrat povedala do konca?! Glupe, nevedne, preproste?! Nič boljša nisi od nas ... V istem dreku si, ista luzerka!

MARIA: Če misliš, da imam katero tu za luzerko, se pa motiš! Za naše sranje so krivi tisti, ki jim ta drek koristi!

EVELIN: Spet se delaš pametno.

MARIA: Samo povem, kar je res.

EVELIN: Bla, bla, bla!

BIGI: Se opravičujem, ampak samo en podpis bi prosil ... Mudi se mi naprej.

VERA: Ja, seveda. Oprosti, da je trajalo. Naslednjič takoj pridi do mene, da se izogneš tem hijenam. (*Podpiše.*) Tako.

BIGI: Hvala. Zdaj pa moram it. Adijo! (*Odide.*)

VERA: Joj, če bi jaz imela takega sina ...

SUZI: Če bi jaz imela takega moža.

EVELIN: Če bi jaz imela takega tipa.

VERA: No, pa je šel.

SUZI: Ni se hotel pogovarjat z nami.

EVELIN: Res nismo imele velik od njega.

VERA: Pa koliko robe nam je pustil!

EVELIN: Prisežem, zadavila bom naslednjega, ki bo toliko pripeljal!

VERA: Ajde, punce. Gremo. Dovolj jamranja. Kruha ne naredi moka ...

VSE: ... ampak roka!

Delavke nosijo škatle, odpirajo, zlagajo, pospravljajo artikle.

Zvečer pred televizijo

Zvečer v skladišču. Prižgan je velik televizijski zaslon. Delavke sedijo pred zaslonom in gledajo nadaljevanko. Maria že spi. Nadaljevanka se konča, na vrsti so reklame.

EVELIN: Pa ne, no!

SUZI: Vedno tko končajo.

VERA: A ste vidle, kako laže, kača. Ona ni prava mama, ta otrok ni njen!

SUZI: Čigav pa je pol? Od Fernande že ni.

EVELIN: Tko končajo, da moraš gledat naprej. Kaj pa tale? (*Pokaže Mario.*)

VERA: Zaspala je, reva.

SUZI: Ni čudno, kolk smo mele za zložiti.

EVELIN: Ona je prefina za naše nadaljevanke.

VERA: Mater, križ me bo fental.

SUZI: Jaz sem čist crknjena.

EVELIN: In grem staviti, da cenjenega direktorja jutri spet ne bo. Boste vidle, ne bo ga.

VERA: Seveda ga ne bo. Daj mi daljinca.

EVELIN: Čakej, nisi še na vrsti.

VERA: Sem ga daj, tamala.

EVELIN: Ne dam. Zdaj bo ponovitev *Talentov*.

VERA: Ponovitve so itak brez veze! Daj sem!

EVELIN: Ne dam!

SUZI: Pšššt, Maria že spi.

Televizija se sama izklopi. Čas za televizijo je potekel.

EVELIN: O, jebemti. A že?!

VERA: Gremo, drage dame. Konec špasa.

SUZI: Lahko noč.

VERA: A ste umile zobe? Gospod doktor zobar je drag.

SUZI: Smo, smo.

EVELIN: Nič ni drag, če mu ga pofafaš. Hecam se, no! Vera, ne bit tok zategnjena.

VERA: Gremo spat, tamala. Jutri zgoodej začnemo.

EVELIN: Človek se še pohecat ne sme. Lahko noč, babe.

SUZI: Lahko noč.

VERA: Lahko noč!

Delavke se odpravijo spat na zložljive postelje, ki so postavljene v skladišču.

Veliki dan

Jutro v skladišču. Vera v uniformi hodi po skladišču in si ogleduje robo.

VERA: Alo, punce! Jutro je! Gremo, auf! Kje ste?!

SUZI: Še mal, Vera ...

EVELIN: Tud preobleč se ne moremo v miru, pizda čorava.

VERA: Ura je cajt, kje ste?!

Suzi, Evelin in Maria pridejo iz oblačilnice.

VERA: Dobro jutro. Zamujate.

EVELIN: Daj, no, Vera.

VERA: Ruknite kavo in gremo. (*Marii.*) Kaj je s tabo? A še spiš?

MARIA: Ja. Mislim, ne.

VERA: Se boš že zbudila, brez skrbi.

SUZI: Kolk smo sploh spale? Se mi zdi, da nič.

VERA: Še preveč. Kaj pa včasih, ko smo morale še krave pomolst pred ših-
tom?! Kot veste, danes pride gospod direktor in zato mora bit vse ...

EVELIN: Direktor cele naše regije – pozabila si povedat.

VERA: Vse mora bit tiptop! Vse mora bit na svojem mestu in lepo zloženo.
Na mesta, pozor, akcija!

Delavke zlagajo in pospravljajo po skladišču. Pride poslovodkinja Grebovič.

EVELIN: Khm, Greba.

SUZI: Greba.

VERA: Greba? (*Zagleda poslovodkinjo.*) O, dobro jutro, gospa Grebovič.
Kako ste?

GREBOVIČ: A ste vse zložile od včeraj?

VERA: Seveda. Vse, vse. Punce so ble zelo pridne. Zelo pridne.

Grebovič si ogleduje police. Gleda deklaracije. Prime eno konzervo s police in bere.

GREBOVIČ: Čakaj ... Mesni pripravek, do 60 odstotkov mesa? Na deklaraciji pa piše, da je to veganska pašteta – primerno za vegane. Kaj je zdaj to?!

VERA: Ne vem ... To nisem jaz ... Teh paštet. Ne vem.

GREBOVIČ: Ti si vodja izmene, Vera.

VERA: Katera je zlagala paštete?! Naj se javi, takoj.

Nobena se ne javi.

GREBOVIČ: Poglejte sem. Deklaracije na mesnih paštetah ne štimajo. Ena od vas je gor lepila napačne – od veganskih. Ena od vas. Nihče drug ni mogel bit.

Vse delavke so tiho.

GREBOVIČ: Aha, aha. Je muca snedla jezičke, a? Običajno ste pa tako glasne. Kadar ni treba. Kaj je, Evelin? Tako tiho si. Razočarala si me. Vse ste me razočarale.

VERA: Popravile bomo. Punce bojo vse zložile nazaj. Tko kot je treba ...

GREBOVIČ (*vedno bolj jezno*): Seveda boste popravile! To ni vprašanje! Vprašanje je, kako naj vam zaupam, da ni še pol drugih stvari narobe deklariranih, a?! Kaj bi se zgodilo, če bi nas kak vegan tožil, da mu hočemo podtkanit meso?! In kaj bi se zgodilo, če bi to vašo oslarijo opazil gospod direktor?!

VERA: Ne vem, kako je pršlo do tega. Ampak ostalo vse štima, res štima.

GREBOVIČ: A se vam sploh sanja, kolk klicev in mejlov imam jaz vsak dan? Jaz sem tista, ki mora vsak dan poslušat nova navodila, nova pravila, nove smernice, vse mora bit hitreje, bolj privlačno, bolj učinkovito. In popravljanje že zalepljenih deklaracij pač ni učinkovito, a ne?!

Eno stvar vam povem. Mene ne bojo zamenjali zaradi vas. Zaradi vaše nesposobnosti. Deset let sem že v tej firmi, delam od jutra do večera. A se vam sploh sanja, kako težko tukej postaneš poslovođa? In nič ni za vedno, nobene garancije ni. Vsak mesec imamo testiranja, stalno me preverjajo, kako obvladujem situacijo. Stalen nadzor! Danes pride gospod direktor cele naše regije. Da me ne bi slučajno osramotile.

Poslovodkinja Grebovič odide.

EVELIN: Jaz nisem bila!

SUZI: Jaz tudi nisem ...

MARIA: Jaz tud ne.

EVELIN (*Suzi*): A nisi ti zlagala tamle včeraj?

SUZI: Ne, kaj govoriš? Nisem!

VERA: Tišina! Ni važno zdej! Popravit mormo, in to takoj. Ta živčna Greba grebasta. Nima moža, nima otrok. Pol je pa šiht edina stvar, da se lahko ven meče. Včasih so takim neporočenim starim ženskam rekli zarjavela junfrca.

EVELIN: Saj že skos to govorim, nedojebana prasica je.

VERA: Tamala, ti pa pazi na jezik, ker mi greš na jetra s tem, a razumeš?!

EVELIN: Pa še jebene paštete!

VERA: Tamala!

EVELIN: Oprosti.

VERA: A ste slišale? Direktor pride. Ta prave nalepke na ta prave konzerve na ta pravi polici, a je jasno? Etiketa – konzerva – polica!

VSE: Etiketa – konzerva – polica!

VERA: Kaj? A je tok težko?! A bi rajši šle delat na blagajno, a? Ni problema, takoj lahko predlagam Grbi. Vas bo prestavila na blagajno.

SUZI: Ne, ne. Samo ne na blagajno.

MARIA: Vse bomo zložile. Brez panike.

EVELIN: Točno. Stisnimo zobe in garajmo. To se spodobi za navadne delavke nižjega razreda, a je tako? Se strinjate? Tako je urejeno v naši deželici. Kaj se pa nismo učile, same smo krive. Aja, joj. Saj res. Marička se je pa učila ... Velik se je učila. Diplomsko naredila. Ampak lej, življenje ni potica, kaj čmo!

MARIA: Šla sem pač študirat, kar me je zanimalo. Moja napaka.

SUZI: Povem vam. Ni ga hujšega od blagajne! Samo ne na blagajno.

VERA: Blagajna je hudič.

SUZI: Vi sploh ne veste, kako je to, ko cel božji dan sediš na blagajni. Pojmanimate.

EVELIN: O, ga že slišim. Zdaj bo prišel govor.

MARIA: Govor, Suzi! Hočemo govor!

VERA: Suzi, govor!

MARIA: Govor, govor!

EVELIN: Vsi bi radi slišal! A ne? Govor, govor!

SUZI: A bi res radi slišal, kako je na blagajni?

VSE: Govor, govor, govor!

SUZI: No, prav. Evo vam blagajno! Cel dan rit tiščiš na stol in buljiš v ekran. Če stranke ne zlagajo hitro, se ti vse zjebe. Pridejo bakice in so počasne. In delaš *bip, bip, bip, hvala, na svidenje, dober dan!* In potem se stvari nabirajo na pultu. Ni več prostora. In nehaš delat *bip, bip, bip*.

In čakaš, da zložijo vse tiste vrečke ješprena in polente v cekarček. In ti norma pade. In stranke so tečne. In potem pridejo menjat stvari. Ker je bil jogurt odprt, ko so prišli domov. Čeprav so ga sami preluknjali, ko so metal vrečke v avto. In fine gospe pridejo menjat gate za moža, ker so prevelike. Vedno kupijo prevelike. Pa jim lepo poveš, da ne smeš menjat brez računa. Ne poslušajo. Stojijo tam in ti tiščijo tiste gate pod nos. Vrsta pa do hladilnikov. In stranke ratajo še bolj tečne. In potem, potem ti zmanjka čikov! Ta mehke Boss, seveda. Jih kupujejo po cele šteke. Pustiš rajon, tečeš k sosedu. Sodelavka zavija z očmi, češ *to si moraš prej nafilat*, bla, bla, bla! Vrsta do hladilnikov, zoprni pogledi. Potem ti en tip kupi pol štruce belega kruha, pašteto in tri flaše poceni vina. Pa mu zmanjka 50 centov. Ga vprašaš, kaj bo dal nazaj. Noče nič vrniti. Gleda okoli, če mu bo kdo kaj dal. Gleda mene – kaj, a naj mu jaz zalagam? Jaz z minimalcem? Pa itak mu ne bi dala, pijancu. Bog pomagaj, me spominja na bivšega! In tip kar stoji tam in bulji. Stranke grdo gledajo, zavijajo z očmi. *A lahko še eno blagajno odprete?!* In jaz rečem *V redu je, gospod*. In plačam tistih ušvih 50 centov. Jaz plačam, čeprav tamaladva že tri leta nista vidla morja. Še danes mi je žal, da sem plačala, bog mi je priča! Ampak eno stvar bom rekla: Aleluja, da ne delam več na blagajni!

VSE: Aleluja! Bravo, Suza! Bravo!

EVELIN: Še Vera! Še Vera!

MARIA: Ja, Vera, govor!

SUZI: Govor, govor!

VERA: Eh, saj nobenga tuki ne zanima.

MARIA: Seveda jih zanima. Daj, no, Vera.

EVELIN: Vse zanima! Govor!

VSE: Govor, govor, govor!

VERA: Prav, bom pa še jaz povedala. Še nisem bila dvajset let stara in sem že delala kot prodajalka. Začela sem v eni majhni trgovini. Pri

Čebel'ci se je reklo. In vam povem, tam je bilo vse drugač! Vsako soboto sem narezala domačo salamo in pršut. Zložila sem v delikateso, da je fejest dišal. Ob strani domače klobase. Nek fin gospod, trgovski potnik je bil, jih je kupoval vsako soboto. Prinašal mi je darila. *Tole je pa zate, Veri* in mi je v roke stisnil kak paket finih damskih nogavic ali pa italijansko kavo. Oh, sobote v Čebel'ci! Otroci so jemal lizike iz kozarcev. Mame so kupovale sestavine za piškote, naročale svež kruh in žemljice, izbirale marmelade in kompote. Vzele so si čas, jaz sem jim nosila vse na pult. Vmes sem izvedela vse sorte. Kdo se poroča, kdo ločuje, katera je noseča in kdo od sosedov je skregan. Ob sobotah samo do dvanajstih, nedelje vedno frej. Noben bedak ni ob nedeljah v štacune rinil – kje pa! To je bila še naša Jugovina!

SUZA: Ja, tako je bilo in nikoli več ne bo!

MARIA: Prvo žensko alpinistično odpravo v Jugi je vodila šestindvajsetletna Marija Frantar iz Kranja. Še mlajša od mene. V začetku osemdesetih je bilo, Pik Komunizma v Tadžikistanu, 7500 metrov! Sedem žensk je skupaj prišlo na vrh in doseglo jugoslovanski ženski rekord. Na hrbtu več kot dvajset kil. Ta majhnim se je v novozapadli sneg ugrezalo do pasu. Ko so se vrnile, je medije najbolj zanimalo, kako so šle lulat v hudem mrazu in če so se veliko prepirale. Pa se niso prepirale, ker so imele skupen cilj in so hotele dokazat vsem moškim skeptikom, da lahko tudi ženske uspejo v vrhunskem alpinizmu!

VERA: Oh, moja Čebel'ca! Kje je že to? Več kot petnajst let! Je šefica morala zapret, ker ni bilo ljudi. So hodili drugam, v večje trgovine. Bolj poceni trgovine. Odprte po cel dan. Ja, tako je bilo včasih. In nikol več ne bo.

SUZI: Nikol več ne bo fičkotov in katrc, ne bo si več mogel vsak bajte postaviti, ne bo več na pol zastoj sindikalnih prikolic, ne bo več švercanja iz Italije, ne bo več pionirčkov in Titove mladine!

VERA: *Tito, ti si krao, ali si i nama dao.*

EVELIN: Kako so dolgočasne te vaše storije *Kako je bilo lepo v socializmu*. Kot da folk verjame. Sej vemo, da ni bilo vse idealno, kot zdej tu nakladate.

VERA: Ti pa kej veš, kako je bilo. Takrat se še rodila nisi.

EVELIN: Pa kaj pol? Na pamet znam te patetične zgodbe. Še dobro, da me ni bilo takrat. Enaka med enakimi, povprečna med povprečnimi. Hvala lepa.

VERA: Ja, kaj si pa zdaj?

EVELIN: Ni važno, kaj sem. Važno je, kaj lahko postanem. Lahko postanem vse, kar hočem. Če si zares močno želim. Če vsak večer vizualiziram.

MARIA: Ti res to verjameš al se zafrkavaš?

VERA: Kar smilite se mi tamladi. Vsak od vas misli, da mora bit nekaj posebnega, da mora postat ne vem kaj.

EVELIN: Boste že videle. Enkrat bodo vsi vedeli, kdo je Evelin. Vsi me bojo poznal.

VERA: Mhm. Veš da.

SUZI: Me te poznamo. Jaz pa Vera pa Maria. Tud to neki šteje.

EVELIN: Daj, ne zajebavej me.

SUZI: Saj te ne.

VERA: Veste kaj, rajši začnite paštete filat, in to takoj! Spet ste me na finto vrgle, da vam ni treba delat. Alo, gremo! Danes pride – sajvestekdo!

VSE: Direktor cele naše regije!

VERA: Tako je. Vse mora bit zloženo tiptop. Počitek je za mrtve!

EVELIN: Naj se kar dere, stara. Ne bo več dolgo. Šefica mi je obljubila napredovanje. Napredovala bom v vodjo izmene!

MARIA: In kaj ti bo?

EVELIN: Ljubosumna si.

SUZI: Evelin? A mi boš zrihtala oddelek za rože, ko boš ti vodja?

VERA: Suzi je vedno hotla bit cvetličarka.

SUZI: Želela sem si na cvetličarsko, pa so mi vsi govorili, da sem preveč storasta. Da ne bom znala daril zavijati. Da bom vse polomila. Pa sem šla na trgovsko. Ampak Evelin mi bo zrihtala oddelek za rože!

EVELIN: Jasno, da bom.

VERA: Super, še prej pa te paštete zrihtej, da ti ne bom še desetkrat rekla. Zaenkrat sem še vedno jaz vodja izmene!

EVELIN: Kokokodak.

VERA: Tišina in delat!

Delavke zlagajo izdelke, deklarirajo in urejajo skladišče.

Prašič iz ocvirkov

V skladišče pride Kupec.

KUPEC: Pardon. Oprostitute.

EVELIN: A že spet?

KUPEC: A lahko nekeje vprašam?

VERA: Kaj bi tale spet rad ...

SUZI: In tako zgodaj.

MARIA: Revež, zbudil se je na tleh v štacuni, nekje na oddelku za gospodinjske aparate.

EVELIN: Katera ga bo nadrla?

VERA: Bom jaz. Vstop samo za zaposlene!

KUPEC: Pardon. Nekaj bi rad ...

EVELIN: Veš kaj, Vera. Lahko bi se bolj potrudila.

VERA: Prav. Jebela cesta in tristo kosmatih medvedov, kaj počnete tukaj?!

EVELIN: No, ja. Recimo.

VERA: Stop! Prepovedano naprej!

KUPEC: Se opravičujem, samo nekaj bi vprašal. Nekaj nujnega iščem. A mi lahko pomagate?

EVELIN: Informacije, gospod! Pejte na informacije.

KUPEC: Kakšne informacije? Kje jih sploh imate, te informacije? Ne vem, koliko dni že iščem. Sploh ne vem, kateri dan je danes. Kateri dan je?

MARIA: Ubogi. A pokličemo koga?

EVELIN: Koga boš pa klicala? Nimamo kaj. Ven ga mormo spraviti.

SUZI: No, povejte. Kaj iščete?

KUPEC: Mm?

SUZI: Ja, kaj rabite?

KUPEC: Saj, ravno to je glavni problem! Ne morem se spomnit, kaj je tisto. In to me spravlja ob pamet. Vem samo, da sem prišel po eno nujno zadevo v trgovino. Nekaj bi moral nujno kupit, a sem pozabil, kaj hudiča. Zmeden sem, privide imam. Prej se mi je zdelo, da med policami vidim oblečenega zajca, ki igra na orglice.

EVELIN: No, to je blo pa najbrž res.

MARIA: Ostanki okraskov za veliko noč.

VERA: Ko je moj stari še hodil v trgovino, ko še ni bil tako bolan, revež, sem mu vedno napisala na listek. Drugače je pol stvari pozabil.

SUZI: A imate slučajno listek, gospod?

KUPEC: Listek, listek? Ne, ne. Kje pa. Nikol ne pišem listkov. Ko bom to reč zagledal, bom takoj vedel, da je prava. Samo najt jo moram. Mora bit nekaj posebnega. Vrhunske kakovosti. Aaa! Še vedno v ušesu slišim igranje orglic.

VERA (*puncam*): O, Marička. Kaj bomo z njim? Spomnite se kaj. Hitro, preden pride Greba.

EVELIN: A mogoče iščete set keramičnih kuhinjskih nožev? Samo danes imamo znižanega!

KUPEC: Ne, ni to.

SUZI: Kaj pa kletko za hrčka? Če kupite dve kletki, dobite hrčka gratis!

KUPEC: Ne, ne, ne.

SUZI: Hm, mogoče iščete nosečo Barbiko? Barbike smo žal razprodali.

KUPEC: Ne, ne, ni to.

EVELIN: Kaj bi radi?! Šalco za kavo v obliki WC-školjke? Zobno pasto, ki se odpira na obeh straneh? Posebne mini dežničke za čevlje? Pojočo boogie ribo?! Ali kaj?

KUPEC: Ne, ne, nič od tega! Zmešalo se mi bo! Kdo mi lahko pomaga, prosim? A mi boste vi pomagal? A mi boste vi pomagal? Gospa, gospod? Kdo mi bo pomagal?

VERA: Ojej, ojej. Norišnica!

KUPEC: Tako sem že utrujen. Vse mi gre narobe. Moram si malo noge odpočit. Takole, ja. Uh ...

Kupec se usede in dvigne noge v zrak.

VERA: Gospod, ne morte no tule ...

SUZI: Lahko vam podarimo kupon z odličnimi popusti za naslednji teden.

KUPEC: Nikamor ne grem, dokler ne najdem, kar rabim.

VERA: Čakite, no! To pa ne bo šlo.

EVELIN: Povejte, kaj rabite!

KUPEC: Ne vem!

SUZI: Kaj pa ... recimo ... prašiča iz ocvirkov?

EVELIN: Eh, koza! Ta ni na prodaj.

KUPEC: Kaj ste rekli?

EVELIN: Prašiča žal ne prodajamo, je samo za okras.

SUZI: Saj res, oprost.

VERA: Aja, tist na delikatesi ... Ne, tistga se pa ne da kupit.

KUPEC: Kako, se ga ne da kupit?

EVELIN: Ker ni na prodaj.

VERA: Ne, ni.

KUPEC: Koliko pa stane?

VERA: Nič ne stane, ker ga ne morete kupit.

KUPEC: Kaj pa, če vam plačam trojno?

EVELIN: Kako boste plačal trojno, če nima cene? Škoda, pa tak krasen prašič.

KUPEC: Vsaka stvar ima svojo ceno! Kar povejte.

EVELIN: Dobro ... Mogoče se lahko dogovorimo. Kaj misliš, Vera? Prašiča bi lahko prodali za mm ... za okroglih sto evrov!

KUPEC: Sto?! Ja, no ... Sto evrov ... A ni to mal drago?

EVELIN: Glejte, to je zelo dragocen prašič. Ročno izdelan iz domačih ekoloških ocvirkov. To je posebna priložnost samo za vas. Kaj pravite?

VERA: Prašič iz ocvirkov za dušo privezat!

EVELIN: Gospod, sto evrov mi daste in pujs je vaš.

KUPEC: Ja, saj ... Mogoče ...

EVELIN: Odločite se. Pujs iz ocvirkov vas čaka.

KUPEC: Sliši se mikavno.

KUPEC vzame iz žepa denarnico in šteje gotovino.

V skladišče pride poslovodkinja Grebovič.

EVELIN: Khm, Greba.

SUZI: Greba.

MARIA: Greba.

VERA: Spravite ga ven.

SUZI (*kupcu*): Gremo, gospod. Ven morte, takoj.

KUPEC: Ja, kaj pa moj pujs?

EVELIN: Pejte na delikateso.

VERA: Gospa Grebovič, me veseli, da ste prišli v skladišče.

GREBOVIČ (*zagleda kupca*): Kaj je zdaj to? Kdo je to? Vera?

VERA: Nič, nič. Samo stranka je, ravnokar odhaja.

KUPEC: Čakajte, samo malo.

GREBOVIČ: Tu je vhod samo za zaposlene! En red pa mora bit.

Evelin, Maria in Suzi kupca potisnejo ven.

SUZI: Na svidenje!

EVELIN: Hvala vam in se priporočamo!

GREBOVIČ: Vera!

VERA: Ja, prosim?

GREBOVIČ: Kaj je bilo to?

VERA: Kaj? Nič. Stranka.

GREBOVIČ: Zakaj je imel ta moški v roki denar?

VERA: Ne vem. Ker je tukej trgovina.

GREBOVIČ: A je bila to slučajno kurbarija?!

VERA: Kaj? Ne, kje pa. Samo pomota, gospa.

GREBOVIČ: Ne dovolim, da mi skladišče spremenite v kupleraj, a ste slišale!

VERA: Ne, seveda ne. Bog ne daj.

GREBOVIČ: Ne bi se čudila. Vse bi si izmislile, da bi se izognile poštnemu delu.

VERA: Punce so vse še enkrat zložile. Kot je prav. Kot se zagre.

GREBOVIČ: Boljše za vas. Gospod direktor je na poti. Ravno zdaj se pelje k nam.

SUZI: A bo prišel?

GREBOVIČ: Seveda bo prišel. Pogledal bo, kaj oziroma kdo je najšibkejši člen. In kaj naredijo z najšibkejšim členom? A, kaj?

EVELIN: Odžagajo, odpustijo.

GREBOVIČ: Točno tko. Brihtna punca. Aja, pa še nekaj. Klicali so me s televizije.

SUZI: S televizije ...

GREBOVIČ: Radi bi ponel nek prispevek za TV-oddajo. Nekaj o razvoju velikih trgovskih verig. Najbrž jih skladišče ne bo zanimalo. Ampak za vsak slučaj vas opozarjam – če slučajno pride kak novinar sem, pazite, kako se boste obnašale in kaj boste govorile. Nobenih neumnosti nočem slišat. Za ugled našega podjetja gre, za vaše plače gre, a je jasno?

VERA: Jasno, seveda. Brez skrbi.

GREBOVIČ: In skladišče mora bit tiptop, jasno?!

VERA: Jasno!

GREBOVIČ: Super. Če boste vse opravile, kot je treba, ste lahko naslednjo nedeljo frej.

SUZI: Uau, super.

VERA: Hvala, gospa Grebovič.

GREBOVIČ: Lahko mi rečeš gospa Tanja. Tud pred direktorjem. Se sliši bolj domače.

VERA: Prav, gospa Tanja.

GREBOVIČ: Prav. Zdaj gre zares.

Poslovodkinja Grebovič odide.

VERA: Gospa *Tanja* – čudno. Ne bom se navadila.

EVELIN: Pujsa Greba mora vse pokvarit. Stari bedak je imel že keš v rokah.
Sto evrov za pujsa! Lahko bi si razdelile.

SUZI: A ste slišale? Odpušcat mislijo. Kaj bo z nami?!

VERA: Nič, punce moje. Spet se bomo nagarale, kot vsak dan.

SUZI: Odpuščena bom, ziher bodo mene ...

MARIA: Prazne grožnje. Saj veš, da Greba to vsak mesec ponavlja.

SUZI: In če zdaj res pride ta direktor in nas vse dol zapre?!

MARIA: Ja, pa kaj? Nobene škode ne bo. Kolk je še takih trgovin in kolk je
še bednih služb, k jih noben noče.

VERA: Kaj da ne? Vedno te lahko zamenjajo. Vedno je pred vrati nekdo, k
je še bolj obupan od tebe. Vedno, draga moja.

EVELIN: Kej takega lahko reče samo razvajena mestna smrklija.

MARIA: Nisem razvajena!

SUZI: Jaz rabim ta šiht! Dva otroka mam doma, če si slučajno pozabila!

VERA: Alo, babe, ne se prepirat. Gremo, noben hudič ne bo delal namesto
nas.

EVELIN: Se opravičujem, ampak zdaj bo vsak čas malica.

VERA: Kako že malica?

SUZI: Ja, kje pa je zvonec?

EVELIN: Zvonec!

Zazvoni zvonec za malico.

Odmor za malico in skriti talenti

EVELIN: Malca, babe!

SUZI: Malca, juhu! Čas za čik.

MARIA: Čas za zgodbe.

VERA: Vsaka eno žemljo, potem pa dalje. Kaj vse nas še čaka za nardit, Kristus Marija. (*Vera si odvije sendvič.*)

EVELIN: Kaj se gremo, kaj se gremo?

MARIA: *Zvečer, ko je vse potihnilo, je prišla za pero, da bi nadaljevala s pisanjem. Tako kot njen vrhunski alpinizem tudi njeno pisanje v javnosti ni naletelo na odobravanje.*

EVELIN: Ta fina nas ignorira, kot po navadi.

MARIA: *To se takrat pač ni spodobilo. Bila je že vajena poslušati "ne, ne moreš tega, ne smeš onega". Ko je bila še deklica, se njeni trije bratje niso smeli igrati z njo, starši je niso hoteli izobraževati, dokler jih s svojo trmo in talentom ni pregovorila; postala je prva ženska študentka na izbrani fakulteti. Čeprav je bila briljantna, je nekateri profesorji niso jemali resno. Lepo je vendar, če je polovica človeštva po naravi nižje od tebe – Virginia Wolf. Pisala je na skrivaj in rokopis prekrivala s prtičem, ki ga je krasila nedokončana vezanina.*

EVELIN: Ona misli, da ji bodo izdali knjigo. Kot da svet rabi še en nov roman. Zadnjič sem slišala po radiu, da pri nas več ljudi na leto roman napiše, kot pa kakšnega prebere.

SUZI: Da bi imela svojo knjigo! To bi bilo pa zelo nobel! To bi še jaz brala.

VERA: Naj čečka, če ji paše. Škodit ne more. (*Evelin.*) Se pa strinjam s tabo, da bi lahko delala kaj bolj koristnega. Na primer pospravila tamle prazne škatle.

EVELIN: Hm, kaj bi se lahko šle?

SUZI: Veri, a boš ti letos vlagala kumarce?

VERA: Ne bom. Kje pa.

SUZI: Kaj pa paprike?

VERA: Ne da se mi več. Preveč dela in cela bajta smrdi po kisu.

EVELIN: Ne, ne, ne, punce moje. Ne bomo se spet o kuhanju pogovarjale.
Imamo bolj zanimive teme za pogovore med pavzo. Televizija! Že vem. Gremo se *Talente*!

SUZI: Talente? Kako?

EVELIN: Enostavno. Vsaka bo imela en solo nastop. Jaz bom pa sodnica.

SUZI: In zakaj ravno ti?

EVELIN: Ker sem se jaz prva spomnila. Že vem! Babe, dobila sem super idejo! Počakajte, da slišite to.

SUZI: Kaj pa?

EVELIN: Carsko, vse nas bom spravila ven! To bo dbest. Kako se nisem že prej spomnila tega?

SUZI: Ja, kaj?!

EVELIN: Noro dobra ideja! Hudo! Noro!

VERA: Pomir se, tamala.

SUZI: Kakšna ideja?!

EVELIN: Prijavila nas bom na avdicijo za *Talente*!! Vse štiri!

SUZI: Kaj?

VERA: Eh, ne nakladej.

EVELIN: Valda! To bo ful zažgalo, vsem se bomo zasmilile!

SUZI: Zafrkavaš.

EVELIN: Resno govorim. Prijavila nas bom na avdicijo kot *girl band*. Na televiziji bomo!

SUZI: Kaj?! Na televiziji bomo?! Aaaaa!

VERA: Ti nisi resna.

SUZI: Eno nedeljo, ko smo bile frej, me je tamali vprašal *Mami, zakaj ti ne znaš nobene pesmice? A se nisi v šoli učila?* Nikol mu nisem pela, kje sem pa imela cajt.

EVELIN: Genialno! Vsi bojo navijali za nas – štiri uboge delavke z angel-skimi glasovi.

VERA: Pa ne misliš, da bom jaz pri teh letih skakala po odru?

EVELIN: Če lahko Madona, lahko tudi ti. Daj, no, stara moja. Imam plan. Vadile bomo med pavzami in čez en mesec gremo na avdicijo!

MARIA: Sploh ne veš, če znamo pet.

EVELIN: Ni važno.

VERA: Jaz sem velik pela na šolskih proslavah.

SUZI: Jaz pa ne. Gospa tovarišica me ni marala.

VERA: Uboga Suzi. Vedno žrtev.

EVELIN: Važna je prezentacija, nastop! Rekle bomo, da smo sestre.

MARIA: O, moj bog. Kakšne ideje.

VERA: Sestre? Saj si nismo nič podobne.

EVELIN: Pa kaj pol. Važna je zgodba! Poslušajte, štiri sestre bomo. Jaz sem najmlajša. Mama me je imela v pozni starosti. Oče je umrl, ko sem bila še majhna. Tud mama je kmal potem umrla, tako da si me vzgajala ti, Vera. Za to ti bom hvaležna do konca življenja. Bila si mi kot mati. Če ne bi bilo tebe, bi morala v rejo.

VERA: Ne rabiš se zahvaljevat. Storila sem, kar je bilo treba. Vsak bi to naredil. Čakaj, pa saj ne bo noben zares verjel ...

EVELIN: Če bomo me verjele, bodo vsi verjeli!

SUZI: Juhu, sestre bomo!

MARIA: No, jaz se tega ne grem.

EVELIN: Kaj se da naredit iz tega *girl banda*, sam bog ve. *By the way* – začnite razmišljat, kako se bomo imenovala. Kaj bi ble?

SUZI: Vijolice!

VERA: Materine dušce!

EVELIN: Dejmo nekaj bolj seksi.

SUZI: Hot mame?

EVELIN: Ne, ne, ne.

MARIA: Men se zdi to vse nerealno, neizvedljivo ... in ... in otročje.

VERA (*Marii*): Pust jo, naj sanja.

EVELIN: Zdaj bomo vadile. Da vas slišim. Gremo, prva je na vrsti Suzi.

SUZI: Jaz? Kaj?

EVELIN: Ja, zapoj nekaj, a ne.

SUZI: Saj bi, ampak ne vem, kaj.

EVELIN: Suza, ne me zajebavat, nimamo časa. Čez en mesec bomo na televiziji!

SUZI: Ja! Uspavanko znam.

EVELIN: Daj.

SUZI: Danes bi jo tamalemu zapela, če bi bila doma. Tako pa me spet ne bo in spet ne bo imel uspavanke in ...

EVELIN: A bi že začela?

SUZI: Okej ... Bom. Khm.

*Tiho je nočka prišla,
s polnimi jerbasi sna,
psiček je repek spodvil,
čriček je gosli pustil,
zvonček je v rosi zaspal,
zajček si v grmu postlal.
Mamica le še bedi,
dete pa njeno ...*

Ne morem.

EVELIN: Suzi, zberi se. Na avdiciji si. Ne moreš zdaj jokati.

SUZI (*ji gre na jok*): Se opravičujem, ampak ...

EVELIN: V šovbiznisu to ne gre tako. Zberi se in nadaljuj.

SUZI: Okej.

*Mamica le še bedi,
dete pa ...*

Ne morem! Tašča nikol ne poje uspavanke. Je preveč fina. Pa še smrdi po naftalinu in poceni parfumu. Pa vedno ima mrzle roke.

Danes sem ga hotla jaz pokrit in hotla sem mu zapet uspavanko.
Moj sin si zasluži uspavanko!

VERA: Ni konec sveta. Boš pa drugič. Jaz nisem nikoli pela uspavank. Včasih nismo delal cirkusa, pa so vsi gor zrasli.

EVELIN: Suza, če bi rada bila z nami na televiziji, se boš morala bolj potruditi. Okej, naslednja je Vera!

VERA: Jaz? Kaj jaz?

EVELIN: A moram spet ponavljat. Na avdiciji si! To je tvoja priložnost, da nekaj narediš iz sebe! Dokaži, da si tudi ti lahko nekaj posebnega. Vsi ti bodo ploskali, vsi te bodo imeli radi! Našo Vero iz trgovine.

VERA: Koga? Mene? O, kakšna čast! O, in pred toliko ljudmi! Kaj bi pa zapela ... Bom tole, jo je pela moja mama, to znam ... Joj, ta ženska je bila dobra kot kruh. Še živa bi morala v nebesa prit – če bi ta seveda obstajala ...

EVELIN: Daj že!

VERA: Dobro, takole gre ...

*Na oknu, glej, obrazek bled,
na licih grenkih solzic sled.
Zakaj pa dekle komaj dvajsetih let,
tak žalostno gledaš v svet.*

*V hribe šel je dragi moj,
s fašisti bije težek boj;
morda je v krvi obležal ...*

EVELIN: Okej, dovolj! Vse boš zamorila! Misliš, da ljudje hočejo to poslušat, se spominjat teh groznih reči? Folk se hoče zabavat, odklopit možgane! Domov pridejo tečni in zmatrani. Nočejo tega poslušat.

SUZI: Men je pa lepa pesem.

EVELIN: To ni primerno za zabavni program in konec. A znaš še kakšno?

VERA: Šivala je deklica masko, *da obraze pokrijemo vsi ...*

EVELIN: Ne! Drugo!

VERA: *Tito, naša svetla bojna slava ...*

EVELIN: Ne, stop! Tito? Resno? V redu, sem slišala dovolj. Hm, ne vem, kako bo tole ... Okej, zdaj pa še Maria. Mariči, na vrsti si!

MARIA: Mm?

EVELIN: Dej, boš nekaj zapela.

MARIA: Nimam časa zdej.

EVELIN: Ne bit fina, prosim.

MARIA: *Hrepenenje po svobodi jo je gnalo nazaj. Na višini osem tisoč metrov čas teče drugače. Pogled na življenje se spremeni.*

EVELIN: Maria?!

VERA: Pusti jo, če noče.

EVELIN: Rabimo jo za naš *girl band*.

MARIA: Želja po preživetju poganja kri po žilah, ko vse celice v telesu hočejo več kisika. Vedela je, da je vsak tak vzpon lahko njen zadnji. Vedela je, da jo doma čaka in pogreša majhen otrok. Toda morala se je vračati v gore, brez tega je bila samo kolesce v družbi.

EVELIN: Čeprav je Maria ponavadi *boring* in nima *sparkling personality*, tako kot jaz – a ni carski izraz? – ji bom vseeno dala priložnost. Maria, daj. Zapoj nekaj.

MARIA: Ne, no! Ne bom pela.

SUZI: Daj, no, na televiziji bomo!

VERA: Grem stavit, da ne bo odprla ust.

EVELIN: Stara misli, da vse ve, kaj se bo zgodilo. Pa se moti ... Maria, prosim te? Vsi dobri *girl bandi* so vsaj po štiri. Tri je premalo. Ne moremo bit samo tri. Daj, Mariči. Prosim te?!

MARIA: Res ne bi. Sori.

EVELIN: Daj, no! Vse sem že premislila. Štiri sestre bomo iz razbite družine. Povezuje nas veselje do petja in povrhu smo še revne in čakamo na čudež!

MARIA: Ne morem verjet, da se še vedno pogovarjamo o tem. Rekla sem ne!

VERA: No, evo. Kaj sem rekla.

EVELIN, SUZI: Daj, no. Maria, pliz! Maria! Pliiiiiz!

MARIA: Ne, ne, ne, in konec! Nočem bit na televiziji, dol mi visi za te bedaste oddaje in zabiti folk, ki jih gleda. In še bolj zabiti folk, ki verjame, da jim bo en nastop spremenil življenje in jih bodo kar naenkrat vsi imeli radi. Ne, Evelin! Še vedno boš zagrenjena prasica, ki nima prijateljev! Suzi bo še naprej depresivna razvalina in Vera bo osamljena starka, ki ni nič dosegla v življenju! Ta debilen *girl band* si lahko nekam vtakneš!

VERA: Ko je Maria vse to povedala oziroma izkričala, ji je bilo seveda takoj žal. Ni bil njen namen, da bi nas žalila. Ampak men je čist vseeno, če ji je žal ali ne. Ona tega ne bi smela. Maria, ti tega ne bi smela! Poglej, še celo Evelin si prizadela. Tega še nisem doživela, prmejduš.

SUZI (*Evelin*): Ne zdaj še ti jokati.

EVELIN: Sej ne jokam! Dol mi visi, kaj si ona misli! Ne vem, zakaj sem jo sploh povabila zraven, taka prasica, kot sem ...

MARIA: Glej, nisem tko mislila. Sori. Res ... Fak. V kot ste me stisnile. Žal mi je.

Zazvoni zvonec za konec malice.

VERA: Zvonec!

SUZI: Zvonec in vsega je enkrat konec.

VERA: Konec špasa, drage dame. Delo kliče, arbajt! Gremo.

SUZI: Dejmo, babe, da nam čim prej vklopijo TV. Jaz sem danes prva za daljinca. Vera, veš kaj sem te še hotla vprašat – kako ti delaš filane paprike?

VERA: Ej, čist enostavno. Vzameš papriko in zgoraj zarežeš v krogu – ampak moraš pazit, kakšen nožek boš vzela. Niso vsi ta pravi.

EVELIN: Boste že videli ... Enkrat boste že še vsi vedeli, kdo je Evelin!

Delavke dalje zlagajo izdelke, deklarirajo in urejajo skladišče.

Dobro počutje vseh

Novinar in poslovodkinja Grebovič nekje v hipermegamarketu.

GREBOVIČ: ... Kot sem že povedala, je glavna vizija naše prodajalne dobro počutje vseh, ki nas obiščejo, hehe. Vsak kupec nam je zelo drago – in se posebej trudimo, da ostane pri nas za vedno. Po drugi strani enako zavzeto skrbimo za dobrobit in dobro počutje naših zaposlenih.

NOVINAR: Neuradno smo izvedeli, da je v vašem podjetju delavcem prepovedano ustanoviti sindikat. Ali to drži?

GREBOVIČ: Lahko vam zatrdim, da še nikomur nismo preprečili ustanovitve sindikata. Glejte, pri nas je za delavce tako dobro poskrbljeno, da nimajo nobene potrebe po sindikatu. Še na misel jim ne pride, da bi ga organizirali, ker ga preprosto ne rabijo.

NOVINAR: Mhm, mhm. Ali drži, da v času povečanih obremenitev nekateri vaši delavci delajo 24-urne izmene? Tudi spanje, prehrano in tuše naj bi imeli urejene na delovnem mestu, da jim ni treba nikamor hodit?

GREBOVIČ: Kdo vam je to rekel? Seveda nimamo 24-urnih izmen. Kaj takega pravno ni mogoče. Zaposlenim nudimo zgolj opravljanje nadurnega dela, ki ga z veseljem in hvaležnostjo koristijo. Poleg tega bodo ta mesec dobili še kavomat, da jim ne bo več treba kuhat kave. Je že naročen. Čakamo, da ga dostavimo. Aja, pozabila sem vas vprašat. Boste kavico?

NOVINAR: Ne, hvala. To bo vse. Hvala za vaše odgovore.

GREBOVIČ: Ni za kaj. Hvala vam. Pri nas dobite vse, kar si želite, kar bi si lahko želeli in kar bi bilo boljše, da si ne bi. Na svidenje!

Junakinje skladišča

Suzi, Evelin, Maria in Vera zlagajo artikle na police in pospravljajo po skladišču.

SUZI: Kdaj bo že konec teh konzerv?

EVELIN: Nikoli, Suza. Ko bomo te končale, pripeljejo nove.

SUZI: Kdaj bomo lahko šle domov?

EVELIN: Se ne splača hodit domov.

VERA: Podpisale smo za eno leto nonstop, samo nedelje frej. Dobimo zraven stanovanje, tuše in prehrano.

MARIA: Pogodba s hudičem.

VERA: Ta fina se spet pritožuje. Če ti kaj ni všeč, veš, kje so vrata. Koliko jih čaka zunaj, da pridejo na tvoje mesto.

EVELIN: Norčujejo se iz nas. Direktorja itak spet ne bo. Kot vedno.

VERA: Jaz samo vem, kaj so naročili in kaj je za nardit. Ko se dela, se dela in fertik maša!

MARIA: Ko bom našparala denar za tisk moje knjige, takoj zginem od tu.

EVELIN: Za knjigo špara? Če bi jaz našparala, bi si kupila ... Kaj pa vem ... Če bi res velik našparala, če bi recimo na loteriji zadela, bi si lahko kupla vsaj kako garsonjero.

MARIA: Ne vem, če mamo mi tok visoke loterije. Nikol ne bomo mele svojih stanovanj.

VERA: Zakaj pa jih nucate?

SUZI: Taščina hiša, taščino pohištvo, taščini krožniki in prtiči in trapasti porcelanasti okraski, taščino kosilo in taščina zadnja beseda.

VERA: Oh, punce, če bi jaz našparala, bi šla na križarjenje! Za tri ali štiri tedne. S taveliko ladjo! 4D-kino, pa dwejšet različnih wellnesov pa tisoč trgovin pa dvorana za drsanje pa lepi avtomobili in lepe restavracije! Še prej bi si pa kupila svojo lastno televizijo za semle. In daljinca.

EVELIN: Normalno.

SUZI: Če bi jaz našparala denar, bi otroka peljala v Disneyland. V Pariz na počitnice! Tako si želita. Pa mlajšemu bi kupila tablico, starejšemu pa nov računalnik. Tak dober računalnik, za igrice igrat.

EVELIN: Sem vedla, da boš to rekla. Vse za otroke. Kaj pa ti?

SUZI: Jaz ne rabim nič. Otroc kar naprej nekaj rabijo. Drugi sošolci imajo, potem pa ...

EVELIN: Tudi če jima ne vem kaj kupiš, ju bo še vedno tvoja tašča vzgajala! Kdaj si ju nazadnje vidla, a? Včeraj, predvčerajšnjim? A sploh še vesta, da si jima ti matka?

MARIA: Evelin, ne bit nesramna.

EVELIN: A ti mi boš govorila?

MARIA: Ne omenjaj otrok.

SUZI: Ne, prav ima ... Čisto prav, res sem grozna. Tega vam nisem povedala. Ne kličeta me več mami, ampak kar tako ... po imenu – Suzi, a si prinesla sladkarije? Suzi, a lahko gledam televizijo? Taščo pa lahko kličeta babi!

VERA: Še ena izpoved revice samohranilke.

SUZI: Še lastna otroka me ne marata. In prav imata – saj nimam nič in ... nisem nič. Najboljše, da se kar fentam!

MARIA: Ko bodo počitnice, ju boš spet peljala na bazen in se boste imeli super.

SUZI: Na bazen, vedno samo na bazen! Pa še to samo popoldan, ker je cenej. In s sabo vlačim hladilno torbo, da ni treba kupit pomfrija in pijače.

EVELIN: Suzi, ne jamraj. Če boš ubogala in boš lepo tiho, boš enkrat šla na svoj oddelek.

SUZI: Bojim se, da se me sramujeta. Včasih me mlajši pogleda v oči in ima tak čuden pogled. Pogled, ki me pomiluje in hkrati odpušča, da bi najrajši zbežala v kopalnico in se zjokala. A bi moral met otrok rad starše samo zato, ker so ga rodili? Kdo sem jaz? Nič. Nič nisem, nič nimam.

VERA: Daj, nehaj. Kaj bi pa rada bila, a?

SUZI: Ne vem, nekaj. Ali nekdo. Da bi enkrat v lajfu naredila nekaj pomembnega.

VERA: Bla, bla, bla! Vam jaz povem zgodbo o pravi junakinji. V začetku prejšnjega stoletja je bilo. Zinka se je rodila v revni bajtarski koči in

je morala že pri sedmih letih služiti za pestrno in kasneje za deklo. Ker je bila pridna, se je lahko poročila. Njen mož je bil manjši kmet, po vojni je šel v industrijo. In je podlegel pijači, kot še toliko drugih. V pijanosti ga je grabila pohota in včasih je morala bit žena vedno na uslugo. Tako so se otroci rojevali en za drugim. Zinka je skrbela za dom in za svojih dvanajst otrok! Še danes ne vem, kako ji je uspelo. Ata je večino denarja zapil ali zapravlil, Bog mu odpusti. Jaz sem se zadnja rodila, ko je imela mama že krepko čez štirideset let, tako mi ni bilo dano, da bi jo dolgo poznala. In kako je bila zgarana, reva. Lahko povem, da je nikdar nisem videla, da bi se usedla, da bi spila čaj ali kavo. Naj počiva v miru, saj ni vedela, kaj je življenje.

EVELIN: Joj, Vera, kok si spet zamorila. Niso vse mame iste. Mene je moja mat imela rada, dokler sem bila majhna punčka s kitkami. Ko sem ji postala naporna, me je enostavno odžagala. Gladko ji dol visi zame. Fotra pa nikol nisem poznala, mi ni naklonil te časti.

MARIA: Poglejte vsi, tole je Evelin, super ženska in herojka! Oče jo je zapustil, še preden se je rodila, en kurc ga je brigalo. Mati jo je imela zgodaj, prezgodaj, kar ji je zamerila za celo življenje, še danes ji vrača za svojo izgubljeno mladost, in to na kakšen krut način: odreka ji materinsko ljubezen! Ampak naša junakinja Evelin je močna in ima svoje sanje, ona se nikomur ne pusti. Nikoli ne bo obupala. Tukaj je super Evelin!

VERA: Bravo, bravo! In ne pozabimo naše junakinje Suzane! Ostala je sama z dvema otrokoma, živi pri tašči in mora bit lepo tiho, ker je taščina hiša, taščina kopalnica in voda in elektrika in štrudelj in vse. Suzana sovraži svoj šiht, ampak dela nadure, zato da sinovoma ne bi nič manjkalo, da lahko obiskujeta nogomet, hiphop in glasbeno šolo. In da bosta dobila vsak svoj mobitel, računalnik in drage tenisne, kot se za pošteno družino spodobi!

EVELIN: Bravo, Suzi! Danes je tukaj z nami tudi superherojka Vera! To je še stara garda, ženska, ki zna poskrbet za dom. Ženska, ki gor drži štiri vogale hiše in hkrati še gara v slabo plačani službi. Ženska, ki je vedno stregla svojemu dedcu spredaj in zadaj in ga imela pod kontrolo, kot malega otroka. Ženska, ki skuha najboljše ekološke filane paprike, ki so zrasle na njenem domačem vrtu!

SUZI: Bravo, Vera! Hura za Vero! Spoznajte še supe junakinjo Mario! Maria je visoko študirana. Delala je napol zastonj pri nekem spletnem časopisu, potem so njeno rubriko ukinili. Na Zavodu so ji svetovali, naj se nauči razvijati mobilne aplikacije, saj je s svojo izobrazbo težko zaposljiva. Starši so jo nekaj časa podpirali, potem so jo soočili z realnostjo. Morala je vzeti prvo službo, ki ji je prišla na pot. Zdaj vsi nosijo posledice. Sram, ko očeta znanci sprašujejo o hčerki. Saj se nima s čim pohvaliti! Naša junakinja Maria fizično gara v skladišču. Brez nadur še za minimalca ne spravi skupaj. Ampak ona je vztrajna. V skladišču med odmori piše svojo prvo knjigo, obdana s škatlami ribjih paštet in kitajskega fižola! To je naša herojka Maria, dame in gospodje!

EVELIN: Bravo, hura!

VERA: Veste kaj, ena je bolj zmešana ko druga! Delo pa stoji. A sem vam že povedala, da kruha ne naredi ...

VSE: MOKA, AMPAK ROKA! Haha!

SUZI: Si že povedala, ja. Ampak samo stotisočkrat.

VERA: Jah, takle mam. Nimaš kej.

Vera se vrne k delu in začne pospravljati po skladišču.

VERA: No, kaj je z vami? A boste samo stale? Stojeca voda ...

VSE: Se usmradi! Ja, ja, ja ...

Delavke se vrnejo k delu.

Prašič iz ocvirkov drugič (in zadnjič)

Delavke pospravljajo in zlagajo po skladišču. Zelo so že utrujene. Vera razlaga o robi.

VERA: Tule so deklaracije za rjavi fižol – kifeljčar. Saj poznate drill. Na vsaki konzervi je treba preverit rok trajanja, če vse štima. Tu je sprintanih deset tavžent nalepk. Če zmanjka nalepk, pejte zadej po nove. In ne slučajno zamešat z rdečim visokim fižolom – sta si precej podobna, tako, na prvi pogled. Čeprav najboljši za paštašuto je pa ta nizek bel fižol – a si vedla to, Suza?

SUZI: A ti daš fižol v paštašuto?!

VERA: Kaj pa misliš, stari ima tako najraje.

EVELIN: Je imel najraje!

VERA: Paštašuto ima zelo rad.

EVELIN: Je imel, Vera!

MARIA: Evelin, pusti jo.

EVELIN: Kaj pa je narobe?

MARIA: A je ne moreš pustit na miru?

V skladišče stopi Kupec. V rokah nosi velik pladenj, na katerem je prašič iz ocvirkov, pokrit s prozorno folijo.

SUZI: O, pa ne že spet.

EVELIN: Prašič! Prašič iz ocvirkov! Ne me jebat!

SUZI: Vera!

VERA: Kaj je? Opa, spet vi. Gospod, kolikokrat vam še moramo povedat, da ...

SUZI: On pa kar v skladišče. Vedno kar noter.

VERA: O, moj bog! Kaj je to?

KUPEC: Evo. Kupil sem ga! Kupil sem prašiča.

MARIA: Omajgad.

KUPEC: A ni krasen?

EVELIN: Čist ta prava prašičja glava. V naravni velikosti, madonca.

VERA: Zakaj ste ga privlekel semle?

KUPEC: Rad bi ga delil z vami. Ker ste me rešile. Zaradi vas sem ga končno našel. Smisel današnjega dneva. Ali pa kar celega tedna ali meseca, kdo ve.

EVELIN: Juhu, prašič iz ocvirkov za vse!

SUZI: Jupi, malica, malica brez zvonca!

VERA: Ne ne! Niti slučajno. Pujs iz ocvirkov ne spada v skladišče. Kar pejte, pejte ven.

SUZI: Vera?!

VERA: A ste vsi znorel? Kaj če pride Greba?

KUPEC: Lepo vas prosim. Nekaj minutk si pa lahko vzamete. Dajte, da ga skupaj poskusimo. Rad bi tega pujsa z nekom delil.

VERA: Ja, odneste to domov ženi in otrokom.

KUPEC: Žene nimam več, otrok pa nama bog ni dal.

VERA: Potem pa pokličite prijatelje. Pa imejte pivski večer s pujsom.

KUPEC: Ne družim se več z nobenim. Nimam stikov.

VERA: Pol pa vsaj sosede povabte.

KUPEC: Nimam sosedov, mam bajto na samem.

Kupec odloži pladenj in odgrne folijo s prašiča.

VERA: Ne, ne, ne. Dajte to drugam.

EVELIN: Daj, no, Vera. A lahko samo probamo? Na hitro?

KUPEC: Še svež kruh sem prinesel.

EVELIN: Mmm, kako diši.

VERA: Mmm, pa res diši.

KUPEC: Dajte poskusit, gospa Vera.

Kupec Veri ponudi kos kruha.

VERA: Pa naj bo. Sej sem res že lačna.

Vera vzame kruh in pomaže po prašiču iz ocvirkov.

VERA: Kako je dobro!

Vera vzame še kruha in spet pomaže. Suzi, Evelin, Maria in Kupec pomakajo kruh v ocvirke in navdušeno jejo.

SUZI: Dober je.

EVELIN: Kvalitetno prase.

MARIA: Mmm.

SUZI: Hvala, gospod.

KUPEC: Veste kaj, to je bil pa pameten nakup!

VERA: Saj veste. Pri nas dobite, kar si želite, kar bi si lahko želeli in kar bi bilo ...

Kupec se začne daviti. Postane zaripel, ne more do sape. Kupec se zvrne po tleh, pade v anafilaktični šok in izdihne.

SUZI: Vera? Kaj mu je?

EVELIN: O, fak.

VERA: Zakva samo stojite? Prvo pomoč, prvo pomoč!

Maria se prva zbere in skuša nuditi prvo pomoč, a je že prepozno.

MARIA: Nič. Ne diha.

VERA: Daj še, še poskušaj.

SUZI: O, ne! O, moj bog! O, moj bog!

EVELIN: Kar dol je padel. Kaj če je prašič strupen?

VERA: Ne more bit strupen, če je bil na delikatesi.

SUZI: Kaj bomo zdej?!

MARIA: Verjetno je bil alergičen na ocvirke.

VERA: Šit, punce. Greba bo vsak čas tu. In če pride direktor?!

SUZI: Direktor! Direktor cele regije! O, moj bog!

EVELIN: Skrijmo ga.

VERA: Kam?! Nimamo časa.

MARIA: Že vem. A imamo še kašno delavsko haljo? Lahko ga oblečemo.

VERA: Imamo, kokr češ.

SUZI: Grem iskat eno moško.

VERA: Pohit! Dejmo ga slecht.

Evelin, Maria in Vera slečejo Kupca. Suzi prinese moško delavsko uniformo. Oblečejo ga v uniformo in mu nadenejo kapo na glavo.

VERA: To je naš novi nakladač ... gospod ...

EVELIN: Gospod Ocvirek.

VERA: Okej, super. Postavimo ga semle, ob škatle. Drži ga.

EVELIN: Mater je težek.

SUZI: Kot truplo je še težji.

Delavke namestijo truplo v pokončni položaj. Prašiča iz ocvirkov skrijejo. Ko ravno končajo, v skladišče stopi gospod direktor regije v spremstvu poslovodkinje Grebovič.

Gospod Ocvirek

GREBOVIČ: Izvolite naprej, gospod velečenjeni direktor regije. Dovolite, da vam razkažem delovanje našega glavnega skladišča ...

DIREKTOR: Mhm, mhm.

EVELIN: Greba.

SUZI: Greba.

MARIA: In direktor.

VERA: In direktor.

GREBOVIČ: Gospod direktor, naše skladišče obratuje sedem dni v tednu, 24 ur na dan. Šibamo nonstop, noter-ven, noter-ven, pretok robe, pretok kupcev, pretok kapitala. Na koncu smo vsi zadovoljni, hehe.

DIREKTOR: Mhm, mhm.

GREBOVIČ: Vera! A lahko za minutko?

VERA: Ja, gospa Grebovič?

GREBOVIČ: Kar Tanja, a ne. Hehe. Gospa Vera je vodja izmene v skladišču. To je zahtevna naloga in gospa Vera se zelo dobro znajde.

VERA: Ja, to sem jaz. Hvala vam.

DIREKTOR: Mhm, mhm. Super. Super.

GREBOVIČ: Vera, povej gospodu direktorju regije, kako veliko je naše skladišče?

VERA: Ogromno, gospa, gospod.

GREBOVIČ: Kapaciteta?

VERA: 6.000 kvadratnih metrov, zgrajeno leta 2002, adaptirano leta 2015, na izjemni lokaciji, s hitrim dostopom z mestne obvoznice, spredi je na voljo 5000 parkirnih mest.

GREBOVIČ: Izvolite se malo razgledat.

Direktor se razgleduje. Poslovodkinja Grebovič opazi truplo kupca.

GREBOVIČ (*prestrašeno*): A! O, moj bog!

Direktor se obrne proti poslovodkinji.

GREBOVIČ: Pardon, se opravičujem. Samo majhen nedolžen pajek. Bojim se pajkov, veste. Vem, otročje.

DIREKTOR: Razumem vas. Moja žena jih tud ne mara.

GREBOVIČ: Gospod direktor, me zelo veseli, da ste si ogledali skladišče. Vas lahko povabim, da bi si ogledali še kakšne druge poslovne prostore, na primer ... pražarnico kave ... ali ali ... prostor za čistila?

Direktor še vedno hodi po skladišču in se razgleduje okrog.

GREBOVIČ (*Veri*): Zakaj mate mrtvaka tukej?!

VERA: Kaj, kako? Ne. Ne vem.

GREBOVIČ (*za direktorjem*): Gospod direktor, gotovo ste že utrujeni od vseh teh regalov in artiklov in neskončnih vrst na policah. Kot sami

vidite, so naši delavci v izvrstni formi – skrbijo, da je skladišče vedno urejeno in vsi artikli pravilno etiketirani.

Direktor se približa pokonci postavljenemu truplu.

DIREKTOR: Mhm, mhm.

SUZI: O, ne ...

EVELIN: Fak.

VERA: Zdej smo pa v rit.

GREBOVIČ: To je pa naš novi delavec. Ravno kar je začel. Ne govori. Mislim ... Ne razume slovensko ... Iz ... iz ... Kazahstana je prišel. Peščit je moral, revež. Dolga pot je, mal je še utrujen.

VERA: Zelo priden delavec.

DIREKTOR: Mhm, mhm.

Direktor gre mimo trupla. Hodi naprej proti izhodu. Poslovodkinja Grebovič gre za njim.

VERA: Uh, sreča božja.

GREBOVIČ: Imate kakšno vprašanje? Vas kaj posebnega zanima?

DIREKTOR: Kje zaboga imate kakšno stranišče? Nekaj me zvija po črevesju že vse od kosila.

GREBOVIČ: Seveda, ni problema. Kar za mano.

DIREKTOR: Nikol več ne grem v tisto restavracijo, prisežem. Sem takoj vedel, da je bila omakca prekisla, cmočki pa čist razkuhani In ... in preveč mokce povsod, ane, ja. Pol pa moj trebušček ne zmore tega, a ne.

GREBOVIČ: Ojoj. Ti smola.

DIREKTOR (*na poti ven*): Veste, imam zelo občutljivo prebavo. Žena je rekla, da bi moral opustiti gluten in laktozo. Pa kako, lepo vas prosim? Kdo se bo še s tem ukvarjal, porkaflek.

Poslovodkinja Grebovič in Direktor odideta. Delavke si oddahnejo.

VERA: O, hvala bogu!

SUZI: Srečo smo imele.

EVELIN: Iz Kazahstana da je?!

SUZI: Kako sem se bala, še dihati si nisem upala!

MARIA: Saj ga sploh ni pogledal v obraz. Nobene od nas ni pogledal.

EVELIN: Če ga je srat tiščalo, reveža. Kaj češ, vsakemu se zgodi.

VERA (*potreplja truplo*): Gospod Ocvirek iz Kazahstana, dobro ste se držal!

SUZI: A imamo še kaj tistga prašiča? Jaz sem lačna.

VERA: Pust zdej prašiča. Greba bo vsak čas nazaj priletela, vam povem.

Poslovodkinja Grebovič priteče nazaj v skladišče.

VERA: No, evo.

GREBOVIČ: Kaj se vi tukaj greste?!

VERA: Nesreča je bila, gospa Grebovič. Grozna nesreča.

SUZI: Gospod je bil alergičen.

EVELIN: Na ocvirke!

GREBOVIČ: Moj bog! To je vaša stvar, vaša odgovornost. Nič nočem vedeti, samo znebite se ga. In to takoj!

VERA: Seveda. Jasno, gospa.

Poslovodkinja Grebovič odide.

VERA: O, Marička. Kaj bomo z njim?

SUZI: Revež. Nobenga več nima.

EVELIN: Me ga pa tud ne rabimo tule.

VERA: Kam naj ga vtaknemo? Sej ni konzerva fižola.

EVELIN: Dejmo ga v eno škatlo.

SUZI: A mamó sploh tok velike?

VERA: Mamó. Tiste od sedežnih garnitur!

MARIA: Ubogi gospod ... Želel si je, da bi končno doživel dan, ki bi bil nekaj posebnega.

EVELIN: No, saj je tud bil!

VERA: Kaj češ, Bog nič ne vpraša. Si in že te več ni.

MARIA: Kar živi, se mora iz minljivosti preliti v večno.

SUZI: Pa amen.

Evelin privleče veliko škatlo. Delavke truplo položijo v škatlo. Zelo je težko. Komaj ga spravijo noter.

SUZI: Kaj pa zdaj?

EVELIN: Dajmo nekaj čez.

VERA: Točno! Pokrijmo ga.

SUZI: S čim?!

VERA: Kaj jaz vem, s čim? Nekaj najдите, pokrijte ga. Hitro!

EVELIN: Mene scat, Vera! Polulala se bom.

VERA: Spet? Več kot enkrat na dve uri je prepovedano hoditi!

EVELIN: Če me res tišči. Mi ja ne boš štela obiskov sekreta.

VERA: Okej. Pejd, če je nujno.

EVELIN: Še poscat se človek ne more v miru, kam smo prišli ...

Evelin odide na stranišče.

VERA: Pa da ne boš spet dvest minut čepela tam!

EVELIN (*iz ozadja*): Brez skrbi!

V skladišče pride Novinar z mikrofonom in snemalko.

Novinarsko vprašanje

NOVINAR: Vstopamo v prostor, v glavno skladišče hipermegamarketa. Ogromna hala, nešteto regalov, brez naravne svetlobe. Aha, lahko zaznamo nekaj osebkov ženskega spola. Predvidevam, da so to skladiščne delavke. Ja, gotovo so skladiščne delavke, se vidi po uniformah. Stopimo do njih.

SUZI: O, moj Bog!

VERA: Marička, pomagej!

Maria zgrabi gajbo avokada in jo izprazni v škatlo, v kateri je truplo Kupca. Zapre pokrov.

VERA (*novinarju*): A lahko kej pomagam?

NOVINAR: Dober dan želim. Sem poklicni novinar. Zoran je moje ime, pozdravljeni.

VERA: Mhm.

NOVINAR: Prihajam v imenu oddaje *Naši časi*. Oddajo seveda poznate vsi – v njej lahko gledate male ljudi, ki živijo svoja bedna življenja v primežu sodobnega divjega kapitalizma. Je kar priljubljena pri gledalcih, ta oddaja. Na žalost ali na srečo, kaj naj rečem. Ljudje radi vidijo, da gre nekomu drugemu še slabše. To je naravno.

VERA: Kaj bi radi? Velik dela mam.

NOVINAR: Drage gospe, se zavedam, da imate normo, ampak vseeno bi vas prosil za nekaj minut. Nekaj kratkih vprašanj, lepo prosim.

SUZI: Ne vem, če lahko kej pomagamo za vašo oddajo.

NOVINAR: V oddaji izpostavljamo tragične zgodbe, in to z jasno moralistično poanto o izkoriščanju malih ljudi. Verjamem, da boste lahko ravno ve veliko prispevale k oddaji. (*Veri.*) Gospa, mi lahko zaupate svoje ime?

VERA: Vera sem. Zakaj je to zdej važn?

NOVINAR: Gospa Vera! Kakšno lepo ljudsko ime! Kako dolgo že delate tu?

VERA: Zdaj bo že kakih petnajst let. Vmes so trikrat prenavljali. Vsakič večje skladišče. Vsakič več robe za pospraviti. Saj ne rečem, plača je dobra. Se ne pritožujem. Kje pa.

NOVINAR: Gospa Vera, a lahko za naše gledalce malo opišete, kakšen je vaš delovnik? Kako se počutite v službi? Pa ... Povejte nam odkrito. Zato smo tu, da bi vas poslušali. Kar dajte, gospa Vera.

VERA: Kuga nej pa rečem? Pač nardimo, kar rečejo. Delamo ... pa gre.

SUZI: A bomo po televiziji?

NOVINAR: V oddaji *Naši časi* – kjer lahko gledate tragične zgodbe ljudi, ki jim gre v teh časih slabo. Morda še slabše kot vam. Skupaj smo lahko močnejši. Gospa Vera, a ste vi tu zadovoljni, se počutite ... izpolnjeno?

VERA: Mm, ne vem. Mislim, ja. Seveda. Počutim se ... super.

NOVINAR: Naša skladiščna delavka se očitno boji za delovno mesto. Vas razumem, gospa Vera. (*Suzi.*) Kaj pa vi, gospa? Imate vi kaj več poguma? Nam boste kaj povedali?

SUZI: Jaz?

NOVINAR: Izpovejte se nam. Mikrofon je vaš.

SUZI: Kaj? Jaz ne vem ...

NOVINAR: A lahko od vas dobimo tragično zgodbo opeharjene delavke, s katero bomo lahko sočustvovali, se jezili na umazane kapitaliste in se pri tem počutili dobro? (*Zaupno.*) Povejte mi. A se vi tukaj počutite kot človek?

SUZI: Ja, seveda. Ne vem. (*Veri.*) Saj sem člounk, a nisem?

VERA: Joj, Suza, veš, da si. Veš, da.

NOVINAR: V redu je, gospa. Vas popolnoma razumem. Situacija je hujša, kot sem si mislil. Skladiščne delavke so terorizirane in vztrajno molčijo.

MARIA: Poslušajte. Vaši gledalci in naši kupci dobro vejo, kakšne so tukaj razmere. In kaj pol? Koga to v resnici zanima? Oni rabijo robo. In me rabimo denar! Tukaj nas plačujejo redno. Velik dela imamo. Nimamo časa za vaša vprašanja. Hvala lepa in na svidenje.

SUZI: Se opravičujem, da niste dobili nobene tragične zgodbe.

NOVINAR: Nič hudega, gospa. Grem poskusit še k čistilkam.

VERA: So jih že zdavnaj odpustili. Zdej čistijo prodajalke same. Ko zaprejo štacuno.

NOVINAR: Aha, razumem. Če si premislite, me pokličite. (*Odhaja.*) Nismo dobili nobenih informacij, zapuščamo prostor. Na poti k prodajalkam.

SUZI: Na blagajno pejte! Tam je najhujše.

Novinar odide. Vera in Suzi planeta k škatli.

VERA: Nič ni opazil.

SUZI: Hvala bogu.

MARIA: Ste že slišal prispodobo o kuhani žabi? Zadnje čase je zelo popularna. Saj veste, imamo lonec vode, voda brbota, vre, pokrov skače sem in tja. Vzamemo eno žabo – recimo, da je po nesreči zašla v kuhinjo – in jo vržemo v lonec. Žaba bo takoj skočila ven. Če pa žabo vržemo v lonec mlačne vode, ne bo šla nikamor. Potiho vključimo grelnik in počasi segrevamo vodo do vretja. Žaba ne bo opazila, da se bliža katastrofa. Ostala bo v vodi do tragičnega konca. Dokler ne bo prepozno!

VERA: A vidiš njo? Truplo mamu v skladišču, ona pa o žabah.

Evelin se vrne s stranišča.

SUZI: Evelin!

EVELIN: A ste me pogrešale?

VERA: Dolgo si se obirala. Me pa tu garamo.

EVELIN: Vidim, ja.

SUZI: S televizije so prišli, s televizije so prišli! S prave televizije!

EVELIN: Ja, pa kaj še.

VERA: Res je. Zamudila si! Kaj pa visiš toliko časa na sekretu.

EVELIN: Lažete, sej vem.

SUZI: Tisti novinar iz oddaje je bil tu.

VERA: Vprašaj Mario.

MARIA: Ja, res je. Nek novinar je hotel, da mu govorimo, kako je tukaj grozno. Pa nismo hotle nič povedat, ker smo reve, ker se bojimo Grebe. Skratka, nič nisi zamudila.

EVELIN: Kaj? Prišli so s televizije?! In nobena me ni prišla iskat. Ne morem verjet ...

MARIA: Mah, res ni bilo nič takega.

EVELIN: Kakšne prasice ste! Suza?!

SUZI: Oprosti. Nisem vedla ...

EVELIN: Lahko bi bila tud jaz na televiziji, če bi prišla pome. Zakaj nisi prišla?!

VERA: A je ona kriva, da si čepela na sekretu tolk časa?!

EVELIN: Lahko bi prišla pome! Pa je preveč butasta! (*Suzi.*) Samo ne misli, da boš kadar koli lahko delala na svojem oddelku. Vse rože bi ti crknile ta prvi mesec!

SUZI: Ne govori tega.

EVELIN: Štorasta si in zabita, tako kot so ti vedno govorili!

SUZI: Nehaj, Evelin.

EVELIN: Vedno boš ostala v tem kurčevem skladišču, vedno! Za kej drugega nisi sposobna!

SUZI: Dovolj.

EVELIN: Ne boš šla na svoj oddelek, nikoli! Nikoli, Nikoli!

SUZI: Rekla sem ti, da nehaj!

Suzi skoči k Evelin in jo močno potisne. Evelin pade v škatlo, v kateri je truplo.

EVELIN: Aaaa!

VERA: A ste nore?! Dajte že enkrat mir.

EVELIN: Fuj, fuj! Potegnte me ven.!

SUZI: Oprosti. Nisem te hotla ...

Suzi ji poda roko in jo potegne iz škatle.

SUZI: Nisem nalašč ...

EVELIN: Že v redu. Sej boš šla na rože. Enkrat boš sigurno šla.

SUZI: Hvala.

VERA: No, ja ... Oddelek za rože so ravnokar ukinili – se jim ne splača več.
Preveč konkurence, nizke cene, ni marže.

EVELIN: O, sranje.

SUZI: Evo, saj sem vedela. Nikol mi ne bo uspelo.

MARIA: A nisi mogla prej povedat?

VERA: Ni bilo pravega momenta.

EVELIN: Ti vsaj ne bo treba po zemlji brskati! Ne boš mela črno za nohti.

VERA: No, lepo. Kaj bomo zdaj s tem hudičem nardile?

EVELIN: Za začetek ga fejest zalepimo.

VERA: Suza, daj trak.

Suzi Veri poda lepilni trak. Vera močno zalepi pokrov škatle. Škatlo potisnejo pod regale.

VERA: Tako. Izbrisano.

EVELIN: Lačna sem. Kdaj bo malca?

VERA: Da te ne bom glih zdej okrog ušes! Veste, kolk mamó še za zložít! A vas mogoče plačujejo za čvekanje?! Da ste mi čist tih! Premaknite svoje lene riti in končno začnite delat! Vsi vemo, da bi rajši čepele doma na socialki, lenarile in cuzale državo. Vam bom že dala. Preklete lenuhinje! Golazen prekleta!

MARIA: Vera ima vsake toliko časa besne konservativno-avtoritarne izpade.

VERA: A ste slišale? Jaz sem tu vodja izmene, jaz! Od zdaj naprej se boste hitrej obračale! Koliko jih še čaka zunaj pred vrati, da vas zamenjajo! Jutri ste lahko že na cesti! Ajmo, delat! Hitreje! Zlagej! Kaj je to? Artikli se morajo dotikat! Pa deklaracije spredaj! Da se vidi datum! A je jasno?

VSE: Ja, Vera!

VERA: Ste razumele?!

VSE: Razumele.

VERA: Prave nalepke na prave artikle ...

VSE: ... in prave artikle na prave police!

VERA: Tako. Zapomnite si to. (*Zadihano se usede.*) Loh mamó zdej eno kratko čik pavzo.

SUZI: Juhu, čik pazva!

EVELIN: Kaj se gremo? *Talk show*? Talente?

VERA: Punce moje, jaz ne morem več! Vsega mam poln kufer.

SUZI: Jutri je nedelja! Babe, jutri gremo domov.

VERA: Tega pa še ne vemo.

MARIA: Ob nedeljah nas včasih spustijo domov. Če ni ravno kak praznik ali poseben dogodek, kot na primer teden jesenskih popustov ali veliki črni petek.

SUZI: Jutri ni nič posebnega. Jutri bomo šle domov.

EVELIN: Vedno si lahko kaj izmislijo.

VERA: Jaz bom jutri kuhala ričet za cel teden. Moj stari obožuje ričet. Me zanima, kakšno bom našla hišo jutri, ko se vrnem. Gotovo ni nič pospravil.

EVELIN: Evo, spet. Kok mi gre to na jetra.

SUZI: Evelin, pusti jo.

EVELIN: Na živce mi gre, da tako govori o njem. Vera, tvoj mož je umrl pred petimi leti. Raka je imel in je umrl!

VERA: Lažeš, lažnivka lažniva! Lažeš, kradeš, bolhe ješ.

EVELIN: Potem sem pa jaz nora.

VERA: Štiri leta in 253 dni, ne pa pet let! Štiri leta in 253 dni. Jutri bom šla domov in mu bom skuhala ričet.

SUZI: Boš, boš.

EVELIN: Eh, koze.

V skladišče pride poslovodkinja Grebovič.

SUZI: Greba.

EVELIN: Greba!

VERA: Dober dan, poslovodkinja Grebovič. Dober dan.

GREBOVIČ: Že zdavnaj je večer.

VERA: Aja? Nismo opazile. Za nas je vedno enako.

GREBOVIČ: Prišla sem vam povedat dobro novico. Zaenkrat ne bojo odpuščali. Ne še ta mesec. Dela je dovolj za vse.

SUZI: O, še sreča!

VERA: Super novica.

GREBOVIČ: Vozički so polni, roba hodi not in ven. Še eno pošiljko dobite danes.

VERA: Danes?

GREBOVIČ: Ja, danes. V ponedeljek začnemo z novo akcijo. Treba je pripraviti artikle. A je kakšen problem?

VERA: Ne, ne. Ni problema.

GREBOVIČ: Kaj pa je s tistim? Ste uredile tisto?

VERA: A mislite nesrečo?

GREBOVIČ: Ja, ja. Nesrečo mislim. A je to urejeno?

VERA: Urejeno.

GREBOVIČ: Tragično. To je bil naš kupec. Redna stranka. Spodobilo bi se, da mu poklonimo nekaj besed v slovo, če se strinjate.

VERA: Ja, seveda.

GREBOVIČ: Bom jaz začela. Khm. Dolga leta si hodil k nam. Vedno si bil dobrodošel. Tvoji obiski, tvoje sodobno inovativno nakupovanje nam je veliko pomenilo. Pri nas cenimo vsakega kupca posebej. Ti si bil dober kupec. Zahteven, ampak zvest. Človek takole naenkrat sreča svojo usodo, doživi svoj konec. Leta bežijo, vsi se spreminjamo. Naenkrat si star trideset, pa štirideset, pa devetinštirideset... Okrogla petdesetka se že bliža, a še vedno je vse enako. Vse po starem. Vsak dan je enak. Zahtevna služba od jutra do večera, dvakrat na teden fitnes, enkrat na mesec masaža, kozmetičarka in frizer. Doma pa čaka prazno stanovanje. Lepo urejeno stanovanje, moderno pohištvo. Ampak stanovanje je prazno. Bojiš se petdesetega rojstnega dneva, tako se ga bojiš ... Ampak prihaja. Nezadržno. (*Premor.*) Spoštovani kupec, naj vam bo zemljica rahla. Naj počiva v miru.

VERA: Naj počiva v miru.

SUZI: Amen.

GREBOVIČ (*v odhajanju*): Aja, da ne pozabim. Jutri vas rabimo. Vse. Naslednjo nedeljo boste lahko frej.

VERA: Aja? A vse rabimo bit tu jutri?

GREBOVIČ: Ja, vse! A nisem rekla?

VERA: V redu.

EVELIN: Itak bo slabo vreme.

SUZI: Sem mislila, da bom jutri videla otroke.

GREBOVIČ: Suzana, tvoja otroka sta lahko vesela in ponosna, da imata zaposleno mamo, ki trdo dela in se žrtvuje, da lahko imata onadva vse, kar rabita. Tudi ti si lahko ponosna.

SUZI: Aja? Hvala.

GREBOVIČ: Vaše delo je zelo pomembno in cenjeno. Za nagrado imate lahko danes eno uro več televizije.

EVELIN: Yes!

SUZI: Super.

VERA: Hvala, gospa.

MARIA: Mene jutri ne bo.

GREBOVIČ: Kaj? Kaj si rekla?

MARIA: Nič, nič.

GREBOVIČ: V redu, jaz odhajam domov. Lahko noč in pazite mi na štacuno.

VERA: Lahko noč.

EVELIN: Lahko noč, gospa šefica.

Poslovodkinja Grebovič odide.

EVELIN: Jaz ne bom zdržala! Prisežem, da ne bom! V pizdo materno!

Večerna roba

Maria, Evelin, Suzi in Vera pospravljajo po skladišču.

VERA: Samo še tole dokončamo, potem pa televizija!

SUZI: Še mal, še mal.

V skladišče pride Bigi.

BIGI: Se opravičujem, a lahko en podpis dobim?

SUZI: Roba! Spet roba!

EVELIN: Jebemti. Večerna dostava.

VERA: O, fant! A še vedno voziš? Kako si priden. Če bi jaz imela takega sina ...

EVELIN: Ja, pa ga nimaš! Pusti ga na miru. (*Bigiju.*) Ojla! Kako ti je že ime? Eno seksi ime je bilo ...

SUZI: Evelin! Obnašaj se normalno. Kaj si bo pa mislil?

EVELIN: Kaj? Naj si misli, da sem osamljena, izčrpana, od dela naveličana in da bi šla z veseljem z njim za škatle. Nimam kej skrivat!

BIGI: Jaz se opravičujem, samo en podpis bi rabil. Mudi se mi. Rad bi šel domov.

VERA: Seveda, takoj. Ajde, babe. Gremo robo štet, takoj! (*Bigiju.*) A je bilo hudo prvi dan?

BIGI: Nisem si mislu, da bo tko. Jaz sem mislu, da bom šofer. Mi smo familija šoferjev. V resnici je pa tuki furanja bolj malo. Največ se dela v centralnem skladišču. Fizikala – nakladanje in razkladanje. Če nisem dons dvejst ton premaknu z lastnimi rokami. Pa stalno je treba hitet. Majster hodi okol in nadzira. Če si pod normo, baje trgajo od plače. Štejejo, kok naložiš. Pa kako boš tok hitro zložil v tovornjak vse tiste pakete? Pa kašne škatle majo po trideset kil. Sej ne rečem, plača je kar dobra. Ampak da bi si za ta dnar zlomil hrbet, se pa ne spleča, ne.

VERA: Itak da se ne spleča. Ubogi fant, to ni zate.

BIGI: Kok je ura? Dons bi moral že zdavnej končat izmeno. Šef mi je rekel, da moram podaljšat zarad povečanega obsega dela. Dokler bo treba. Jutri sem pa napisan za zjutri, mater. Ob petih začnemo. Kdaj bom pa spal?

VERA: Ubogi fant, moraš se naspāt. Kako boš pa zrasel?

EVELIN: Odrasel moški je, Vera.

BIGI: Šef me že cel dan zeza, da ne bom zdržal. Pizda mu materna, da ma prov. Ne mislim tega prenašat. Zakaj bi pustu tle zadnje atome energije? Za koga?

MARIA: Tako je. Prav maš, čist prav.

SUZI: Nisi ti za to. Nisi ti za komisionarja. Boš že najdu kej drugega.

BIGI: Samo kaj? Nazaj v tovornjak ne grem več. Nikol več. Pizda, kaj bom rekel fotru. Težil mi bo. Fak ...

VERA: Prid sem, fant moj. Saj bo. Prid k Veri.

Vera ga objame in počoha po laseh. Evelin zraven zavija z očmi.

VERA: Če bi bil ti moj sin, ti sploh ne bi blo treba delat.

EVELIN: Še dobr, da ni tvoj sin! Ti bi ga čist razvadla.

VERA: Kaj pa ti veš? Ti še otrok nimaš!

EVELIN: Pa kaj!

BIGI: Mm, pardon. Jaz bom moral zdej it. A imate kej za reklamacijo?

VERA: Ne, nimamo.

EVELIN: Kaj da ne? Kaj pa tista škatla tamle? *(Pokaže na škatlo s truplom.)*

VERA: Aja, tista škatla! Saj res. Ja, to je reklamacija. Točno, da res.

BIGI: Aha, prav. Kaj je notri?

EVELIN: Avokado. Ves je nagnit. Država izvora Izrael. Kar nazaj jim ga pošljite. Je že zapakirano.

Evelin in Suzi potegneta škatlo na sredino.

BIGI: Uf, težka je.

EVELIN: Gnili avokado je težji.

BIGI: Aja?

EVELIN: Daj, da ti pomagamo.

Evelin, Maria, Suzi in Bigi od vlečejo škatlo. Bigi odide.

SUZI: Pa srečno!

EVELIN: Tako. Urejeno.

SUZI: In če ga najdejo?

EVELIN: Eh, eno truplo gor ali dol. Kaj pa je to za njih tam dol.

MARIA: Najprej Judu in šele potem Grku. In ostalim.

EVELIN: Kaj ona govori?

VERA: Okej. Gremo punce, še čisto malo in bomo fertik. Da mi ne bi zdaj zaspale.

Stavka

Delavke zlagajo in pospravljajo po skladišču.

EVELIN: A ni že cajt za televizijo? Kdaj bodo vklopili?

SUZI: Kdaj bo televizija?

EVELIN: Televizija, televizija!

MARIA: Kolk je ura?! Ura?? A ima katera uro?

VERA: Kaj ti bo ura?

MARIA: Da bi vedla, kdaj se delavnik konča, a ne?!

VERA: Konča se, ko nam rečejo, da se konča. Tako smo podpisale.

EVELIN: Pogodba s hudičem.

SUZI: Jaz ne bom zdržala.

EVELIN: Boš, boš.

VERA: Punce, katera bo kofe pila? Bom skuhala, da bomo lažje pokonci.

EVELIN: Jaz bom.

SUZI: Jaz tud.

VERA: Maria?

MARIA: Ja, prosim.

EVELIN: Zakaj nam ne dajo televizije? Zdaj bojo kmalu *Talenti*. Sama se bom prijavila na avdicijo, če nočete bit z mano v *girl bandu*.

MARIA: Mogoče te bojo pa enkrat dali na plakat od štacune – kako mesiš testo za kruh.

EVELIN: Veš kaj, ne norčuj se.

MARIA: Oni se norčujejo iz ljudi.

EVELIN: Kot da ne vemo. Norčujejo se. Iz vas, iz nas, iz vseh! Kje je zdaj ta kofe? Vera?!

VERA: Kaj se dereš! Kave ni več.

EVELIN: V štacuni mam deset regalov kave?!

VERA: Plina je zmanjkal.

EVELIN: Jebemti plin! Spet šparajo.

MARIA: Pa pejmo nekam ven na kavo. Pustimo vse in pejmo.

VERA: A si nora?

SUZI: Da bi kar šle?

MARIA: Pač ... gremo. Pustimo robo in gremo ven. In ne pridemo nazaj, dokler nam ne izboljšajo pogojev dela.

VERA: A ti misliš, da bi stavkale?

EVELIN: Stavka. Kaj to pomeni?

SUZI: Sindikat, stavka. A te besede še obstajajo?

MARIA: Predstavljajte si: če ne bo nobeden sproti zlagal, se jim bo roba nabrala do stropa in vse se bo zabasalo. Kot ... kot star pokvarjen sekret.

EVELIN: Predstavljajte si to: Pride velečenjeni direktor regije, se usede na sekret, ker se je prej fino najedel na službene stroške v dragi gostilni, in kaj se mu zgodi? Revežu se sekret zamaši!

VERA: Ja, ja, se zabaše in ne gre nikamor, ne naprej ne nazaj!

MARIA: Zunaj ga čakajo poslovni partnerji, v sekretu pa voda do vrha in na sredini ...

SUZI: Kaj bi naredil? Vode ne sme še enkrat potegniti, svojega dreka ne bi rad ven vlekel, najrajši bi pustil sranje, kot je ...

EVELIN: Ampak kaj, če bo šel takoj za njim nekdo na stranišče?

MARIA: In to še ni vse. Ko bosta z Grebo prišla na ogled skladišča, se bodo avtomatska vrata odprla in na glavo se jima bo usulo deset tisoč konzerv fižola, ker v skladišču ni bilo nikogar, ki bi jih pospravil!

EVELIN: Točno! Gremo domov, pa če se jim lastni drek na glavo usuje.

SUZI: Gremo!

MARIA: Gremo!

VERA: Gremo! Klinc gleda vse skup! Saj nismo roboti!

SUZI: Jaz nisem mašina! Človek sem. Mama sem. Ženska sem. Moje telo pripada meni.

EVELIN: Dovolj garanja, gremo domov.

MARIA: Dovolj izkoriščanja!

SUZI: Nisem stroj. Rada bi bila ... ne vem ... srečna.

EVELIN: Srečna. Srečna. Vsak bi rad bil srečen. Ampak *kako*? To je kurčevo vprašanje!

VERA: Ne preklinjaj, tamala.

SUZI: Hočem videt otroke ...

VERA: Saj boš šla domov... kmalu. Še mal mormo zdržat. Še čist mal.

Vera objame Suzi.

EVELIN: Nobenga ni več tukej. Samo še me smo ostale. Edine budale.

MARIA: *Noč je bila temna. Niti deset centimetrov predse ni videla. Vsak korak v neznano bi lahko bil njen zadnji. Povsem izčrpana je obsedela v snegu in opazovala lučke naglavnih svetilk, ki so se počasi oddaljevale. Potem pa se je zgodil čudež. Oblaki so se razprli in izmed njih je pokukal mesec, ki je gorsko pokrajino obsijal s čarobno meglico svetlobe.*

EVELIN: Maria.

MARIA: Ja?

EVELIN: Nekaj bi te vprašala ... Obljubi, da se ne boš smejala.

MARIA: Ne bom.

EVELIN: A si se kdaj počutila, kot da imaš nekaj v sebi ... nekaj skritega. Neko moč ali energijo, ki samo čaka, da bi lahko prišla ven? Ki ti ho brbota in povzroča nekakšno močno hrepenenje? Ki je na silo zatrto. In boli, mislim to povzroča tako čudno bolečino. Tu notri.

MARIA: Kot ptica pevka, ki ima zavezan kljun in mora ostati za vedno nema.

EVELIN: Vem, da se ti zdi neumno.

MARIA: Nehaj.

EVELIN: Nikol nisem hodila v glasbeno šolo. Mat me ni hotla voziti. Ne hodim na koncerte, ni časa, ni denarja. Ne maram iti v gledališče, ker se počutim bedno. Kot da ne spadam tja, kot da me vsi čudno gledajo.

MARIA: Evelin, a bi nam nekaj zapela?

EVELIN: Ne vem ...

MARIA: Prosim! Daj, no.

EVELIN: Okej, če hočeš.

*Naredi, da bom ptica.
Ptica, ki krila razpre
in poleti drugam, daleč stran,
stran od puščave brez vode,
stran od teme brez sonca.
Naredi, da bom voda.
Voda, ki zalije pesek suh,
da bom dež, ki zalije puščavo.
Naredi, da bom sonce.
Da si svetim sama,
ko vse drugo ugasne.*

V ozadju se prižge velik televizijski zaslon.

SUZI: Televizija!

VERA: Katera je na vrsti za daljinca?

EVELIN: Jaz! Daj sem!

VERA: Ne, ne dam!

EVELIN: Jaz sem na vrsti, daj mi!

Evelin si izbori daljinca. Delavke se posedejo pred televizijo.

Naslednji dan (eden izmed mnogih)

Maria, Evelin, Suzi in Vera v uniformah pospravljajo po skladišču.

VERA: Maria, a lahko prestaviš tele gajbe? V tisti kot jih zloži.

MARIA: Takoj bom.

EVELIN: Kje mammo deklaracije za brezov čaj? Al se reče brezin čaj?

VERA: Dobiš.

SUZI: Že vem, kaj bom v nedeljo. Delala bom sirove štruklje. Otroka jih obožujeta. Pa fino jih bom zabelila z maslom in drobtinami. Nalašč bom dala velik sladkorja. Tašča ga ne mara. Itak nič ne naredim prav. Vedno mi soli pamet, kako je treba kuhat, kako je treba prat, kot da imam dvanajst let.

EVELIN: Ej, a ste že slišale tist vic? Kako sta šla Mujo in Haso gobe nabirat in sta srečala medveda?

SUZI: Pa ne moreš zdaj vica govorit, ko jaz razlagam, kako je grozna moja tašča.

EVELIN: Zakaj ne? Vedno ponavljaš eno in isto. Vsi že vse vejo o tvoji tašči. Bodi vesela, da ti kuha in pere.

SUZI: Tvoj butast vic pa sploh ni smešen.

EVELIN: Kako veš, če ga še nisem povedala?

SUZI: Že stokrat si ga povedala!

VERA: Ej, nehajta! Dela imamo za cel dan. Da ne govorim, da spet pride nova roba.

MARIA: Spet? Saj ne bomo imele kam dat.

VERA: Vedno se najde prostor za več robe.

SUZI: A ste slišale tole? Bajе da pride direktor regije pogledat našo poslovnilnico!

VERA: Ej, jaz to vedno povem! Jaz sem vodja izmene, ne pa ti!

SUZI: Saj res. Oprosti.

VERA: Bajе jutri še enkrat pride direktor regije na ogled. V pisarni so živčni, kot da Jezusa pričakujemo.

EVELIN: Stara misli, da je glavna. Pa ne bo več dolgo. Kmalu bom dobila napredovanje. Šefica mi je obljubila.

VERA: Pa kaj še! Nobenega napredovanja ne bo, dokler me bojo noge držale.

MARIA: *Noč na gori je bila mirna. Le tu in tam se je zaslišal piš vetra, ki je nosil snežinke po pobočju in se nežno zaganjal v šotorsko platno ...*

VERA: Kaj se pa tale predstavlja? A mamо slučajno odmor, a?

MARIA: Ne, nimamo.

VERA: Ne fantaziraj in zlagaj! Jutri začnemo z novimi popusti. Dajmo, hitro zlagat! Stoječa voda se usmradi! Kruha ne naredi moka, ampak ...

VSE: ROKA!

Vse štiri delavke vlačijo škatle z robo gor in dol, vozijo sem in tja poličnike na kolesih in zlagajo konzerve različnih velikosti. Evelin neha zlagati.

EVELIN: Sem Evelin in delam v skladišču. Ampak ne bom več dolgo. Ne bom se zataknila tukaj kot nekatere, a ne?

VERA: Zlagej naprej.

SUZI: Ko bom odprla svojo cvetličarno, bom hodila okrog na razstave cvetja.

VERA: Boš, boš. Samo še par let mam do penzije, babe.

MARIA: Zlaganje, pakiranje, deklariranje. Odpiramo, režemo, premetavamo škatle gor in dol, gor in dol, gooor in doool. Želim si pisat. Rada bi pisala.

EVELIN: A ne bi moral že zvonit zvonec za malco?

VERA: Ne še!

SUZI: Ja, ura je cajt.

EVELIN: Zakaj ni zvonca?

SUZI: Kje je zvonec?!

EVELIN: Hočemo zvonec!

VERA: Pšššt.

VSE SKUPAJ: Zvonec, zvonec, zvonec!

Zazvoni zvonec za malico.

Epilog

Pride Novinar.

NOVINAR: Mogoče bodo skladiščne delavke naslednjo nedeljo dobile prosto. Mogoče pa tudi ne. Ne vemo in nikoli ne bomo izvedeli. Najbrž se sprašujete, kaj se bo zgodilo z njimi čez toliko in toliko let. Kje bodo pristale? Kaj bodo počele? To vam lahko razkrijemo v naši oddaji. Maria bo še nekaj let delala v skladišču. Uspelo ji bo dokončati prvo knjigo, ki jo bo izdala v samozaložbi. Iskala bo drugo

službo, bližje svoji izobrazbi. Ne bo ji uspelo. Še naprej bo delala v skladišču. Njen prvi roman bodo kritiki sicer hvalili, a prodajal se bo slabo. Za drugo knjigo Maria ne bo več imela energije. Zapadala bo vedno hujši depresiji, iz katere ne bo več našla izhoda. Pri štiridesetih bo življenje končala s samomorom. Evelin bo uspela razviti pevsko kariero. Pela bo v mnogih ansamblih. Dobila bo tudi nekaj vlog kot igralka v televizijskih serijah. Nazadnje bo dobila stalno mesto igralka v pomembnem amaterskem gledališču. Ravno pred začetkom vaj za njeno prvo predstavo pa bodo gledališče zaprli zaradi pomanjkanja sredstev za kulturo. Veri bodo končno ponudili invalidsko upokožitev. Ko bo Vera zagledala črno na belem, kakšen mizeren znesek invalidske penzije so ji naračunali, ji bodo prišle solze v oči. Pogoltnila bo cmok v grlu in zavrnila invalidsko. Svojo hrbtenico si bo dokončno uničila v zadnjih letih garanja v skladišču. Suzi bo še dolga leta vztrajala v skladišču. Vso svojo življenjsko energijo in zmožnost za delo bo porabila tam. Postala bo izžeta in izsušena stara delavka. In postala bo vodja izmene. Tako je Suzanina zgodba v bistvu Verina zgodba. In je tudi zgodba od Evelin. Je tudi Marijina zgodba. In Marijina zgodba je tudi zgodba od Tanje in Nataše in od Aleša in Roka in Nine in Eve in Dejana in Tjaše in ...